

ГМУНАЛІЗАЦІЯ РІВ РЕБЛІСКІ

Michal
2002

M 371 PRE

6005142

15. 10. 2008

KAZALO

PROSTOVOLJNO SOCIALNO DELO	2
PROSTOVOLJNO SOCIALNO DELO V PROJEKTU COMENIUS	2
PARTNERSKI OBISK ZVEZNE GIMNAZIJE IZ TANZENBERGA NA PTUJU	3
PARTNERSKI OBISK LYCEE YEAN XXIII LES HERBIERS NA PTUJU	3
PARTNERSKI OBISK GIMNAZIJE PTUJ V FRANCII	4
PARTNERSKI OBISK PTUJSKE GIMNAZIJE V AVSTRIJI	5
UNESCO ASP MREŽA ŠOL	6
NEMŠKA SKUPINA O SREČANJU	8
ANGLEŠKA SKUPINA O SREČANJU	8
KULturna DEDIŠČINA V ROKAH MLADIH	9
UNESCOV FESTIVAL MLADIH V KOREJI 2002	10
SKRIVNOSTNI SVET PRAVLJIC	11
MATURA 2002	12
MATEJ ČRNJAVIČ - ZLATI MATURANT 2002	12
INTERVJU Z METO PUKLAVEC	13
KORISTNOST DEBATE	15
IN OSMI DAN JE BOG USTVARIL ROK... ..	15
GLEDALIŠKI STUDIO	16
ŠOLSKA KNJIŽNICA	16
KNIJIGE SO ŠE VEDNO NEPOGREŠLJIV DEL NAŠEGA VSAKDANA	16
FRANCOSKO GLEDALIŠČE	17
POČUTILI SMO SE KOT KRALJI IN KRALJICE	18
DSD POTOVANJE	19
KO TI NEMŠČINA ZLEZE POD KOŽO	19
IAAC TABOR ALPE ADRIA	20
ŠPANSKI CIKLUS LUDVIKA PANDURJA	21
GIMNAZIJI V MÜNCHNU	22
VIA FIRENZE	22
ŠOLSKA TEKMOVANJA	23
ŠPORTNA TEKMOVANJA	25

PROSTOVOLJNO SOCIALNO DELO

V preteklem šolskem letu je bilo v prostovoljno delo vključenih 51 prostovoljcev, ki so redno obiskovali svoje varovance v Domu upokojencev Ptuj, Dijaškem domu Ptuj, Varstveno delovnem centru Sonček Ptuj, na OŠ Mladika, OŠ Olga Meglič, OŠ Videm, OŠ Gorišnica in OŠ Desternik.

Prostovoljno socialno delo ni le zagotavljanje pomoči otrokom in odraslim, ki imajo različne potrebe in probleme, je predvsem delo z ljudmi in za ljudi. Je preizkušanje lastnih sposobnosti, učenje iz življenja, učenje odgovornosti, dobre komunikacije in reševanja konfliktov ter koristno preživljanje prostega časa. Plačilo je nasmeh varovanca, iskrica v očeh, topel objem, boljša ocena...Ko dajemo, skrbimo za drugega, tudi dobimo. Izmenjujemo. Delimo. To dokazujejo tudi misli nekaterih naših prostovoljk.

- *Vesela sem, da sem Marku lahko pomagala, ko mu ni šlo najboljše. (Mojca)*
- *Spoznala sem novo prijateljico, skupaj sva se zabavali. (Laura)*
- *Delo v Sončku je zame nepozabna izkušnja. Najbolj prijetno me je presenetilo, kako veseli so me bili in kako sproščeno so me sprejeli medse. (Vesna)*
- *Če se družiš z osebami, ki so drugačne, pozitivno spremeniš svoj odnos do ljudi nasploh. (Tina)*
- *Biti moraš zelo potrpečljiv, ker imajo pri določenih opravilih težave, navduši pa te njihova volja, da se kaj naučijo. (Polona)*
- *Mene zanima zgodovina in gospod Dušan je doživel toliko stvari, da so najini pogovori zame zelo poučni. (Anja)*
- *Vsako srečanje je nekaj posebnega. (Tamara)*
- *To delo bom nadaljevala tudi v prihodnje, saj se mi po 2 letih zdi še boljše kot na začetku. (Bojana)*
- *Menim, da je potrebno pomagati, saj nikoli ne veš, kdaj boš pomoč potreboval. (Ester)*

Prostovoljci pa so ob svojih rednih obiskih izpeljali tudi številne druge aktivnosti, ki so bile povezane z njihovim delom.

V Domu upokojencev so pomagali izdelovati okraske in pričarati prednovoletno vzdušje v sobah in družabnih prostorih. Z varovanci na vozičkih so se odpravili na izlet do ribnika na Rogoznici. Ob zaključku šolskega leta so pripravili skupen piknik na dvorišču doma.

V Sončku so sodelovali pri predstavitvi dela varstveno delovnega centra in svojega dela javnosti. Predstavitve je potekala maja v Super mestu.

15 prostovoljk je sodelovalo v Veselem decembru. Veseli december je projekt Centra interesnih dejavnosti Ptuj in Društva prijateljev mladine Ptuj, ki so za predšolske otroke Ptuja in okolice pripravili od 16. do 21.12. gledališke predstave z obiskom dedka Mraza. Prostovoljke so v kostumih medvedkov, zajčkov in palčkov pričarale pravično vzdušje ob prihodu otrok v gledališče. Ob koncu predstave so skupaj z dedkom Mrazom razdelile preste, jabolka, balone in bonbone.

V pričakovanju malih obiskovalcev

Pripravili so tudi razstavo ob Mednarodnem letu prostovoljstva (2002), na kateri so predstavili svoje delo, izkušnje in vtise.

Prepričana sem, da so prostovoljci na naši šoli dijaki, ki imajo radi ljudi, ki želijo pomagati, so radovedni, želijo nekaj svojega časa, energije in sposobnosti nameniti v dobro drugih. Ob tem se počutijo dobro, so zadovoljni, da so koristni, da lahko pokažejo, kaj zmorejo, in ob razumevanju drugih se naučijo bolje razumeti tudi sebe.

Darja Rokavec, prof.

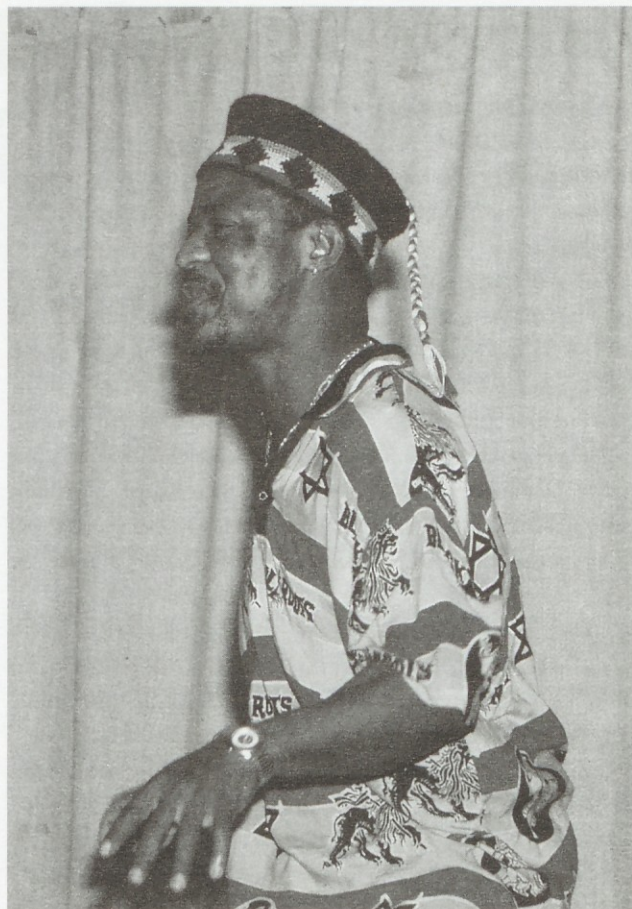
PROSTOVOLJNO SOCIALNO DELO V PROJEKTU COMENIUS

V okviru evropskega projekta Comenius so letos ptujski gimnazijci vstopili v tretje, zaključno, leto dela na področju prostovoljnega socialnega dela. V projektu sodelujemo skupaj z gimnazijo iz Tanzenberga iz Avstrije in gimnazijo iz Les Herbiersa v Franciji. Osrednji cilji našega projekta so spoznavanje in razvijanje različnih pristopov, možnosti in načinov dela v prostovoljnem socialnem delu, širjenje ideje prostovoljstva in interesa za prostovoljno socialno delo med mladimi kot aktivno obliko preživljanja prostega časa, razvijanje etičnih in moralnih vrednot med mladimi, dvigovanje senzibilnosti za težave in stiske drugih in osebna rast posameznika.

Pomembni vzporedni cilji vseh projektov Comenius so tudi spoznavanje zgodovine, kulture, izobraževalnih sistemov in različnosti partnerskih držav, poglobljanje znanja jezika partnerskih držav in druženje z vrstniki.

Sodelovanje v mednarodnih projektih bogati izobraževalni in vzgojni del pouka. Delo v projektih z evropskimi razsežnostmi pa odpira nove dimenzije v osebnoštnem razvoju posameznika.

Partnerski obisk zvezne gimnazije iz Tanzenberga na Ptuj

V preteklem šolskem letu smo od 5. do 7.12.2001 gostili prostovoljce s partnerske šole v Tanzenbergu

V času obiska smo medsebojno predstavili svoje delo, si izmenjali izkušnje in navezali nova prijateljstva. Spoznali so šolo, znamenitosti Ptuja in vse ustanove, v katerih delamo kot prostovoljci. Skupaj z gosti pa smo se udeležili tudi sprejema pri županu.

Predstavili so nam projekt prostovoljcev Integrationstag. Organizirali so dan, ko so se družili s posamezniki in skupinami ljudi različnih kultur in narodnosti, ki živijo v njihovi bližnji okolici in s katerimi sodelujejo kot prostovoljci in jim pomagajo.

Partnerski obisk Lycee Jean XXIII iz Les Herbiersa na Ptuj

V pustnem času, od 7. do 11.2.2002, smo gostili prijatelje iz Francije. Tudi njim smo predstavili delo z našimi varovanci, razkazali smo jim Ptuj in okolico, izmenjali smo si izkušnje o delu in se med zganjanjem pustnih norčij tudi dobro spoznali.

Predstavili so nam svoj projekt organizacije in izvedbe dobrodelne košarkarske tekme, ki so jo odigrali varovanci šole za posebne potrebe. Izkupiček, 1500 evrov sponzorskih sredstev, vstopnine in izkupiček od prodaje peciva in izdelkov, ki so jih dijaki izdelali sami in tudi prodajali, so namenili za nakup glasbil, ki jih na tej šoli potrebujejo. Tekma je pritegnila tudi veliko ljudi v kraju. Marsikaj pa so izvedeli tudi o paraolimpijskih igrah in športih nasploh.

Brane Rokavec, prof.

Partnerski obisk Gimnazije Ptuj v Franciji

Prehitro iztekla pravljica

Francija, Paris, Les Herbiers... še pred kratkim so za nas te besede pomenile neuresničljive sanje. Sanje, ki so se spremenile v resničnost.

Za nas je 4. maj 2002 nepozaben dan. Že navsezgodaj smo se zbrali na brniškem letališču. Spremljala sta nas profesorica Darja Rokavec, ki vodi prostovoljno delo na naši šoli, in profesor Brane Rokavec, ki je koordinator za mednarodne projekte na naši šoli. Prav dobro se spominjamo naše nestrpnosti in nenehnega pogledovanja h kovčkom. Letalo je kmalu poletelo na drugo stran Evrope. Okrog 10. ure smo stopili na francoska tla. S polnimi rokami prtljage in planom pariškega metroja smo se odpravili iskat naš majhen hotel Rive Gauche v četrti Saint-Germain de Pres.

Za počitek ni bilo časa, saj smo se najprej odpravili na nepozabno panoramsko vožnjo po Seini, se že prvi dan navdušeni povzpeli na Eifflov stolp in občudovali Pariz, to metropolitansko mesto. Prevezla nas je mogočna arhitektura in veličina Louvra, spogledale smo se z Leonardovo Mona Liso in se pridno nastavlale fotografskemu aparatu. Sprehodile smo se po slavnih Champs Elysées, občudovali Place de Concorde in Slavolok zmage, na katerega smo se tudi povzpele po 284 polžasto zavitih stopnicah. Odšli smo tudi v Les Invalides, kjer je Napoleonovo truplo, zavarovano s sedmimi marmornimi sarkofagi. Priznati moram, da nas je ogled navdušil in utrudil. V naslednjih dneh smo si ogledali še boemsko četrt Montmartre in baziliko Sacre-Coeur. Seveda nismo spregledale stavbe, kjer plesalke rade plešejo znameniti kan-kan, Moulin Rouge. V ponedeljek nas je čakala pot s hitrim vlakom TGV v Les Herbiers.

Les Herbiers leži v pokrajini Vendee na severozahodni obali Francije. Po številu prebivalcev je podoben Ptuj, pokrajina je izrazito kmetijska, na obali pa je razvit turizem. Po dveh urah vožnje so nas v šoli Le Lycee Jean XXIII sprejeli direktor, profesorji in dijaki. Za dobrodošlico so nam pokazali kurenta, fotografije s pustnimi norčijami in vtisi z obiska na Ptuj. Skupaj z avstrijskimi dijaki so nas popeljali po šoli. Šola deluje v okviru nekdanjega samostana in je prav mogočna.

Po ogledu smo nadaljevali z delom. Drug drugemu smo predstavili svoj način prostovoljnega dela, izkušnje, občutke in rezultate. Uvodni del smo predstavile v francoščini, nadaljnja predstavitev pa je potekala v angleščini. Mislimo, da nam je predstavitev zelo uspela, saj smo jo popestrile tudi s pripravljenim CD-jem. Francoski učitelji so nam zastavili tudi veliko vprašanj. Izrazili so veliko navdušenje nad našim delom in željo, da nekatere pristope dela vnesejo tudi v svoj del projekta. Proti večeru smo se s svojimi gostitelji odpravili na domove.

Naslednje jutro nas je čakala šola. Šolske ure v Franciji trajajo 55 minut, učenci in učitelji pa so v šoli od 8.00 zjutraj do 17.30 popoldne. Presenetilo nas je, da so med poukom in odmorom veliko bolj tihi in poslušni kot mi. Cel dan smo sodelovale pri pouku, se naučile tudi nekaj španščine in aktivno vodile uro angleščine. Profesor angleščine je zelo pohvalil naš besedni zaklad in izgovarjavo.

Naslednji dan je bil dela prost, saj je v Franciji dan zmage nad fašizmom državni praznik. S svojimi gostitelji smo obiskale peščeno obalo Atlantika. Voda je bila premrzla za kopanje, zato smo si v njej namakale le noge. Naši gostitelji so nas z navdušenjem sprejeli v svoj dom, nam pokazali pokrajino in njene znamenitosti, predvsem pa nam kuhali pristne francoske specialitete. V Franciji je sir zakon.

In spet železniška postaja v Nantesu in ... in trenutki, ko si človek najbolj želi ostati, a mora oditi. Tudi solze so pritekale, a tolažila nas je misel, da se še srečamo.

Po vrnitvi v Pariz smo obiskali še muzej impresionistov Orsay, znamenito Notre Dame in pokopališče Le Pere Lachaise, kjer smo rokerice obiskale Morrisonov grob, seveda pa tudi grob Chopena, Edit Piaf, Balzaca...

Naš mozaik je skoraj že sestavljen. Vsak droben raznobarven košček, pa naj bo to smešen pripetljaj na metroju ali izložbe s prefinjenimi modeli poletnih kolekcij in miniaturni lističi z astronomskimi cenami, dopolnjuje nekaj lepega, nekaj, kar si bomo zapomnile za vse življenje.

Težko je človeku, ki ni bil z nami, popisati, kako čudovito je bilo, kako je teden hitro minil in kako smo hvaležne vsem tistim, ki so nam omogočili to pot. Na potovanju smo združile koristno s prijetnim. Utrdile smo znanje francoskega jezika, predstavile Ptuj in Slovenijo in stkale ter poglobile prijateljske vezi. Veliko več Francozov zdaj ve, da Slovenija vendarle obstaja, da pri nas ni vojne, da imamo košček obale in planine, da smo odprta država in v koraku z Evropo.

Zdaj smo še bolj ponosne, da smo Slovenke. Mogoče bodo nekateri Francozi ravno zaradi nas treh kdaj prišli na obisk v Slovenijo in navdušili tudi druge.

Prepričane smo, da se bomo v Francijo še vrnile, saj nam je vtisnila nepozabni pečat, ostajajo nam pa tudi fotografije in naslovi francoskih prijateljev.

Bilo je nepozabno! Škoda le, da se je ta pravljica tako hitro iztekla. A ker smo rade prostovoljke, ker bomo s tem delom še nadaljevale, nas čakajo nova srečanja.

Anja Popovič, Mateja Arnuš in Laura Sardinšek

Partnerski obisk ptujske gimnazije v Avstriji

V preteklem šolskem letu smo v okviru prostovoljnega socialnega dela aktivno sodelovali s sosednjo Avstrijo, natančneje z gimnazijo Tanzenberg. Od tam so nas v mesecu decembru 2001 obiskali trije dijaki, Marcus, Patrick in Johanna, ter njihov ravnatelj in dva profesorja. Spoznali smo se na predstavitvi, ki so jo pripravili takoj po prihodu na našo šolo in je bila pripravljena za vse prostovoljce naše šole. Po zanimivi predstavitvi njihove šole in dela, ki se precej razlikuje od našega, saj so prostovoljno aktivni samo nekajkrat na leto, medtem ko smo mi celo šolsko leto, smo tri dijakinje, Mateja Arnuš, Petra Jurič in Maja Metličar imele čast, da smo spoznale in tudi tri dni gostile tanzenberške dijakke na svojih domovih ter z njimi preživljale lepe trenutke. Seveda smo jim tudi mi predstavili naše prostovoljno delo, in sicer tako, da smo v treh dneh obiskali Dom upokoencev, Dijaški dom, Sonček, Osnovno šolo Olga Meglič, torej ustanove, v katerih smo prostovoljno dejavni.

Ob koncu maja 2002 pa smo se s tanzenburško gimnazijo spet srečali. V zanimivem kombiju smo se tri dijakinje, Bojana Matič, Andreja Tkalec in Maja Metličar, ter ravnateljica Melani Centrih, pomočnik ravnateljice Brane Rokavec in profesorica nemščine Dobrinka Voršič – Rajšp odpeljali v Avstrijo in po treh urah vožnje prispeli pred tanzenburško gimnazijo, kjer je bil včasih samostan. Sledil je sprejem pri vodstvu šole in kosilo, kjer sta nam delala družbo Marcus in Patrick, in spomnili smo se vsega, kar smo doživeli na Ptuj. Z nami sta se sprehodila še po lepem St. Veitu, potem pa smo se od njiju poslovili in se odpeljali spoznavat nove družine, pri katerih smo dijakinje preživele naslednje dni, naši spremljevalci pa so prenočevali v hotelu. Družine, ki so nam pripravile lep sprejem, so bile zelo gostoljubne, prijazne in

družabne, prav tako tudi gostiteljice. Živele smo v mirnih, ekološko čistih in prijetnih majhnih vasicah.

Drugi dan smo si ogledali Celovec; starejše hiše v mestu imajo podobne oboke, kot jih ima ptujski grad. Vodička nam je povedala veliko zanimivosti o tem starodavnem koroškem mestu. Seveda smo ga tudi same raziskale z iskanjem spominčkov za naše najdražje.

Potem smo se odpeljali na Magdalensko goro, ki je visoka okoli 1000 metrov. Razgleda tisti dan nismo bili deležni, saj je bila megla in hud mraz. Tudi mraza nismo dolgo čutili, saj so nas ogrele dobrote s kmečkega turizma. Naprej nas je pot vodila v predmestno okolje, kjer smo si ogledali gradove, ki so znani iz zgodovine. Tisti dan smo se sprehodili tudi po majhnem, strnjem mestecu Friesach, kjer smo se povzpeli proti razvalinam gradu, ogledali smo si tudi dom, kjer živijo ostareli ljudje, otroci in odrasli z duševnimi motnjami ter invalidi. Tem ljudem prostovoljci gimnazije Tanzenberg tudi pomagajo, in sicer tako, da jim nekajkrat na leto pripravijo skupno druženje, jih odpeljejo v naravo. Ostal je le še en dan. Že zjutraj smo se počutili nelagodno, saj smo se morali posloviti od naših gostiteljev. Potem smo se odpeljali v šolo in preživeli pri treh urah pouka, ki je bil tisti dan zaradi nas bolj sproščen, veliko smo se pogovarjali. Na koncu smo predstavili naše prostovoljno socialno delo enemu izmed tamkajšnjih razredov, v katerem so bile tudi naše gostiteljice in drugi prostovoljci.

Lepo je, da prostovoljno sodeluješ pri dejavnostih, kjer dobiš izkušnje, se poučiš o mnogih stvareh in spoznaš tudi, kako se drugi vključujejo v to dobrodelno dejavnost.

Maja

UNESCO ASP MREŽA ŠOL

UNESCO, Organizacija združenih narodov za izobraževanje, znanost, kulturo in komunikacijo, je po drugi svetovni vojni organizirala gibanje za načrtno vzgojo mladih, za razvoj znanja, vedenja za skupno bivanje v svetu, medsebojno sprejemanje in povezovanje kljub mnogoterim drugačnostim. Tako organizirano povezovanje šol je poimenovala Associated School Project – net/ASPnet, mreža šol.

Leta 1993 je osnovna šola Cirila Kosmača postala prva slovenska članica svetovne mreže, 1997 pa smo ustanovili slovensko mrežo UNESCO šol, ki jo je sestavljalo 15 osnovnih in srednjih šol. Naša gimnazija je skupaj z Gimnazijo Škofja loka, Gimnazijo Nova Gorica in Gimnazijo Ravne začela delo v srednješolski mreži UNESCO šol. Danes je v slovenski mreži UNESCO šol 38 članic, od vrtcev do srednjih šol.

Temeljni cilji in smernice, ki jim kot UNESCO šola sledimo, so vpeti v sam pouk in način dela pri pouku ter v vse aktivnosti, ki jih v šoli razvijamo.

V Mednarodnem desetletju kulture miru (2001-2010) in v Mednarodnem letu kulturne dediščine (2002) je poudarek na izobraževanju za človekove pravice, izobraževanju za kulturo miru in za varstvo kulturne in naravne dediščine.

Temelji dela v Unesco šoli pa so štirje: učiti se, da bi vedeli, učiti se, da bi znali delati, učiti se, da bi znali živeti skupaj in učiti se biti in so pomemben sestavni del življenja in dela naše šole.

Slovenska ASP mreža je v preteklem letu prejela mednarodno nagrado za svoje delo, Steber miru. Nagrada je kristalna skulptura, ki potuje po UNESCO šolah, ko se na njih dogajajo aktivnosti nacionalnega pomena.

V preteklem šolskem letu smo izpeljali številne projekte in sodelovali v projektih drugih ASPnet UNESCO šol.

Predstavili bomo le nekatere, ki smo jih izvedli pod UNESCO zastavo, nekatere pa bomo le omenili.

Vsa dogajanja na šoli pa so dogajanja UNESCO šole, dijakov in profesorjev, ki so jih vodili.

- Obeležili smo pomembnejše mednarodne dneve, ki jih je razglasila skupščina OZN.

Dan zemlje – sajenje dreves na šolski zelenici

Dan voda – čistilna akcija ob potoku Grajena

Dan knjig – razstava knjig in akcija podarjanja knjig

Dan boja proti AIDS-u – plakati in deljenje kondomov

Dan tolerance – delavnica Mladinska periodika in odnos do spolov

Dan človekovih pravic – sodelovanje na osrednji UNESCO prireditvi v Ljubljani

- Sodelovali smo na mednarodni internet konferenci AGENDA 21 na temo Puščave in poplave. 25 dijakov se je vključilo v razpravo o učinku tople grede na podnebje na zemlji skupaj z vrstniki s celega sveta in številnimi mednarodno priznanimi strokovnjaki.

- Zasnovali smo svoj nacionalni projekt, ki ga je lani slovenska ASP UNESCO mreža tudi potrdila z naslovom Mir je v naših rokah-Dediščina skozi umetniško oko mladih.

Projekt smo zasnovali na temeljih, ki smo jih postavili že v Mednarodnem letu kulture miru (2000) in je združeval kulturo miru in športa. V prvem letu projekta bomo organizirali tabor, na katerega bomo povabili vse slovenske ASP net srednje šole.

Aktivnosti tabora bodo usmerjene:

- v vzgojo za varovanje kulturne dediščine in razvijanje odgovornosti, ki je povezana s pravicami in dolžnostmi posameznika do preteklosti, sedanjosti in prihodnosti,
- v skrb za razvijanje domišljije in ustvarjalnosti kot najčistejšega izraza človekove svobode,
- v osebni razvoj posameznikov, ki se od spoznavanja sebe odpira v odnose z drugimi.

Ti procesi bodo potekali skozi različne načine umetniškega izražanja mladih in jim omogočali, da razvijajo svojo nadarjenost in se skozi njo naučijo obvladovati svoje življenje.

Namen projekta pa je tudi spoznavanje in zbliževanje mladih s teh šol.

- Svoje delo smo predstavili na Festivalu znanosti, ki je potekal v Narodni galeriji v Ljubljani

16. 10. 2002

V četrtek smo se trije učenci Gimnazije Ptuj, Lovro, Tomaž in Anja, udeležili srečanja UNESCO šol v Narodni galeriji v Ljubljani. Najprej so si sledili pozdravni govori in predstavitev delovanja UNESCO šol, njihova prizadevanja... Potem so sledile predstavitve posameznih šol. Ko je prišla na vrsto Gimnazija Ptuj, je najprej pedagoginja Darja Rokavec predstavila solidarnostno akcijo Baška grapa, ki so jo izpeljali učenci 3.a letnika, nato pa je sledila predstavitev Kekca in mednarodnega tabora AAIC v Avstriji. Ob naši predstavitvi so se vsi zabavali, saj se je Kekec poslabšal, onesnaževal in uničeval je okolje, in to ga je pripeljalo pred Gorsko sodišče, kjer so mu sodili. Na koncu so ga tudi obsodili, a ker je spoznal, da ni ravnal prav, je dobil milejšo kazen. Nato so sledile še predstavitve ostalih šol.

Dijaki 3. a razreda Gimnazije Ptuj smo se pri pouku nemščine pogovarjali o solidarnosti, o ljudeh, ki potrebujejo pomoč drugih, o tem, da so ti ljudje tukaj, okrog nas. Pogovor je usmeril naše misli in pozornost, da smo začeli bolj natančno opazovati in spremljati dogajanje okrog sebe.

V oddaji Preverjeno na POP TV se nam je vtisnil v spomin prispevek o Baški grapi. Baška grapa sodi v občino Tolmin in v demografsko ogroženo področje Slovenije, kjer so pred kratkim zaprli Tkalnico in predilnico Bača, edini vir dohodka domačinom. Starši otrok, ki obiskujejo Osnovno šolo Podbrdo, so ostali brez minimalnih sredstev za preživetje, otrokom pa so onemogočene možnosti za kakršnekoli obšolske dejavnosti, ki jih morajo starši sofinancirati. Tako otroci ne morejo na izlet niti v bližnji Tolmin, kaj šele, da bi doživeli šolo v naravi. Ob gledanju oddaje o Baški Grapi smo začutili, da želimo pomagati.

Kako? Izhajali smo iz svojih želja in izkušenj in smo soglasno sklenili: izlet! Ta je tudi za nas največje pričakovanje in zadovoljstvo v šoli. Odločili smo se, da tudi mi pripomoremo, da bo 9 učenk in učencev 8. razreda lahko odšlo na zaključni izlet, poln doživetij in prijetnih trenutkov. Povabili smo jih na Ptuj.

Pripravili smo plakate in po šolskem radiu povabili vse dijake in profesorje, da se pridružijo akciji zbiranja denarja za pokritje stroškov prevoza. Hkrati pa smo se obrnili na ptujske podjetnike, podjetja in zavode za sponzorsko pomoč.

10.6.2002 smo preživeli čudovit dan z učenkami in učenci iz OŠ Podbrdo. Skupaj smo si ogledali šolo, mestno jedro, grad in arheološke zbirke, popoldan pa namenili kopanju. Veliko smo izvedeli drug o drugem, saj so nam predstavili svoj kraj in okolico, ki je nam popolnoma nepoznan košček Slovenije. Prinesli so nam veliko informativnega gradiva in baški kamniti kozolec, ki so ga sami izdelali. Stkali smo nova prijateljstva.

Uspešno izpeljana akcija nas navdaja z zadovoljstvom, da smo storili nekaj dobrega za drugega, saj s takimi dejanji obogatimo tudi sebe.

Iskreno se zahvaljujemo vsem dijakom in profesorjem, ki so prispevali za plačilo prevoza, gospodu Martinu Lisjaku, ki je našim

gostom omogočil brezplačno prenočevanje z zajtrkom v hotelu Poetovio, gospe Nadi Ducman (Okrepčevalnica-Pivnica Zlatorog) in gospe Ireni Lovrenčič (Pizzeria Beli Vitez), ki sta poskrbeli za prehrano, Pokrajinskemu muzeju Ptuj za prost ogled grajskih in arheoloških zbirk in Termam Ptuj za prijetno kopanje.

Učenci iz Baške grape so s Ptuja odnesli prijetne vtise, ki so jih strnili v misel, ki jo pošiljajo v zahvalo vsem, ki smo združili moči pri organizaciji tega izleta:

“Človek ne more poplačati s hvaležnostjo, lahko le povrne na enak način nekje drugje v življenju.”

Dijaki 3.a razreda

- Sodelovali smo v nacionalnih projektih drugih UNESCO šol
- Dvodnevna delavnica JEZERO JE – JEZERA NI je nacionalni projekt Srednje gradbene, geodetske in ekonomske šole Ljubljana ob Cerkljanskem jezeru

Srečanje UNESCO šol na prireditvi JEZIK – KULTURA IN TRADICIJA; ki jo je ob zaključku svojega nacionalnega projekta organizirala Gimnazija Škofja Loka z namenom, da obeleži dva dogodka v letu 2002: mednarodno leto gora in mednarodno leto kulturne dediščine v desetletju kulture miru in nenasilja.

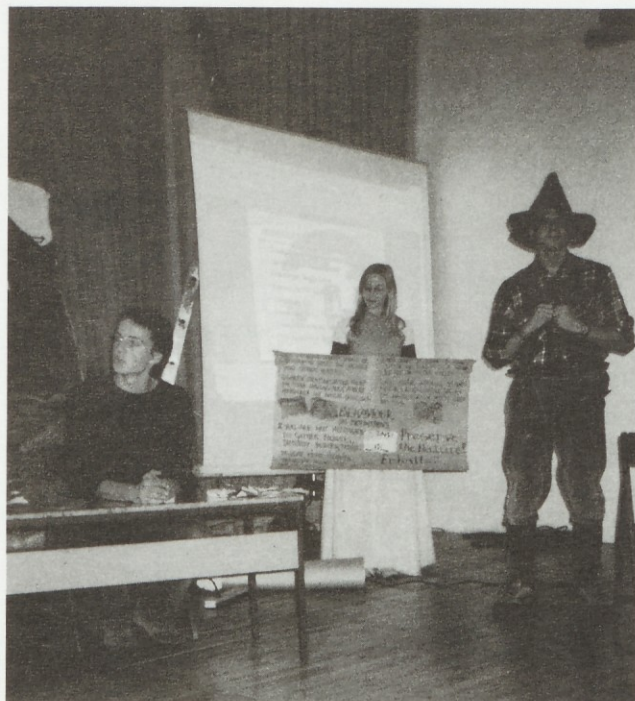
Tujejezični recital so pripravili kot predstavitev dejavnosti ASPnet šol, ki so potekale pri pouku tujih jezikov v šolskem letu 2001/2002 in se zaključile na začetku šolskega leta 2002/2003.

UNESCO ASP MREŽA ŠOL

Nemška skupina o srečanju

V petek, 17. 10. 2002, smo se učenci Gimnazije Ptuj odpeljali v Škofjo Loko. Ko smo prispeli, smo si najprej ogledali šolo, kjer so nas prijazno sprejeli. V Škofjo Loko smo prinesli tudi Steber miru, ki smo ga dobili na srečanju UNESCO šol v Narodni galeriji v Ljubljani. Nato je sledil ogled Škofje Loke. Ogledali smo si kip Agate in Jurija, cerkev, kaščo, osrednji trg in še druge znamenitosti. Potem smo imeli nekaj prostega časa, nato pa je sledilo kosilo. Po kosilu smo imeli generalko, na kateri je šlo še vse narobe. Ob petih popoldan pa se je začel zelo pester program, predstava, ki nas je vse navdušila in pozitivno presenetila. Program je potekal v številnih jezikih, kar ga je zelo popestrilo. Gimnazija Ptuj je za to priložnost pripravila dve predstavi. Najprej je nastopilo angleško gledališče, s predstavo o bogovih, vilah in škrtih, nato pa je sledil še Kekec na krivi poti, ki pa se je poslabšal in uničeval okolje in naravo. Čas je zelo hitro minil in kmalu po predstavi smo se odpeljali domov.

Anja

Angleška skupina o srečanju

Letošnje leto je UNESCO razglasil za Mednarodno leto gora. Na to tematiko smo se tudi dijaki Gimnazije Ptuj pod mentorstvom profesorice Klavdije Podhostnik odločili, da uprizorimo gledališko igro v angleškem jeziku. Igra z naslovom "VOICE FROM HEAVEN" je produkt naše domišljije in znanja.

Kot UNESCO šola pa smo bili povabljeni, da svoje delo predstavimo tudi v Škofji Loki na prireditvi Jezik – kultura in tradicija.

Že zgodaj zjutraj smo se odpravili novemu izzivu nasproti. Čas smo si krajšali s petjem in igranjem na kitaro. Ko smo po dolgih urah končno prispeli v "Loko", so nas tamkajšnji gimnazijci prav prijazno sprejeli in nam pripravili predavanje o gorah. Potem smo imeli voden ogled mesta, ki smo ga skrajšali, saj smo si zaželeli malo prostega časa za sprehod.

Popoldan, po kosilu, smo se odpravili proti Kristalni dvorani, kjer smo dočakali naš veliki nastop. Čudovito nam je uspel in prejeli smo pohvale v stilu „neverjetno, kaj dijaki zmorejo“.

Uro po končani predstavi smo bili že na poti domov. Utrujeni in zadovoljni smo se razšli do naslednje predstave.

Lina in Barbara

KULTURNA DEDIŠČINA V ROKAH MLADIH

Bratislava, 23. 6. do 30. 6. 2002

Torej greva na Slovaško,“ sva se z Živo vdali v usodo“ nekaj minut po tem, ko nama je ga. Darja Rokavec povedala, da naj bi zastopali Ptuj in Slovenijo na prvem srednjeevropskem srečanju organizacije UNESCO.

Po tednu dni silovitih priprav in grizenja nohtov sva se konec junija končno pojavili na železniški postaji v Mariboru. Na Dunaj sva prispeli ravno v času za kosilo, a so nama zaprli pekarno. Torej sva počakali na vlak proti Bratislavi in da je čas hitreje minil, naredili še nekaj bolj ali manj posrečenih fotografij na avtomatu. Med vožnjo proti slovaškemu glavnemu mestu sva naleteli na prve težave: Naju bo kdo pričakal? Kje naj menjava denar? Na kateri avtobus naj vstopiva? Najina vprašanja je rešilo dekle z napisom UNESCO, ki naju je pričakalo na postaji. Z minibusom smo se odpeljali v hotel SUZA, ki je last zunanjega ministrstva in stoji nedaleč od bratislavskega gradu, od koder je res krasen razgled na mesto. Po namestitvi v udobne sobe (kabelska televizija je všteta) sva si z ekipo iz Pirana privoščili zaslužene palačinke. Naslednji dan so nas v Primatski palači sprejeli predstavniki UNESCA in ministrstva za kulturo. Tema srečanja je bila Kulturna dediščina v rokah mladih in organizatorji so bili prepričani, da je ravno naša generacija tista, ki bo kulturno dediščino ohranjala. Sledil je ogled starega mestnega jedra in gradu. Bratislava je res izjemno mesto z bogato zgodovino in bleščečo prihodnostjo. Precej utrujeni smo se vrnili v SUZO in upali na vsaj uro počitka. Počitek nam žal (kot smo tekom tedna spoznali) ni bil usojen, dobili smo le 10 minut za osvežitev. Z Živo sva jih podaljšali na 20 minut in se nato pojavili v konferenčni dvorani. Sledile so bolj ali manj podrobne predstavitve gostujočih držav (Avstrije, Madžarske, Češke, Poljske, Slovaške in Slovenije). Na voljo so nam bili računalniki, projektorji in televizija. Na vrsti sva bili zadnji in tako sva 3 ure in pol budno poslušali ostale (kar pa ni veljalo za nekatere mentorje, ki jih je premagal spanec). Ko sva bili končno na vrsti, smo bili že precej pozni in najine skrbi, da bi imeli prekratko predstavitev, so se razblinile. Petminutna predstavitev Ptuja in Slovenije je bila očitno prava osvežitev za poslušalce. Ob koncu dneva smo (popolnoma upravičeno) kar padli v postelje.

Po dolgotrajnem in mučnem prebujanju in urejanju sva se v torek zjutraj pojavili v jedilnici. Zajtrk je bil prav tak kot prejšnji dan (in vsak naslednji). Kmalu po zajtrku sva spoznali, kako natrpan je naš urnik v resnici in že po prvih urah nama je bilo jasno, da prosti čas ni del splošno sprejetega načrta. Le enkrat je bil na urniku tudi "free program", ki smo ga nekateri izkoristili za počivanje in namakanje nog v topli vodi, drugi pa za to, da so se izgubili v Bratislavi.

V program so bili vključeni mnogi ogledi, ne samo na Slovaškem, tudi v Avstriji in na Madžarskem. Ogledali smo si rimske naselbine, postojanke in tabore ter srednjeveške gradove in utrdbe. Samo v enem dnevu smo si tako ogledali grad Devin, rimsko naselbino Carnuntum v Avstriji, kjer je bilo treba uporabiti tudi znanje o Rimljanih, in rimsko postojanko Gerulata (spet na Slovaškem). Malo manj zanimiv je bil ogled še enega rimskega taborišča v Izi, kjer smo tudi kampirali v vojaških šotorih. Vreme nam to noč

ni bilo ravno naklonjeno, saj je bilo zunaj le okoli 7 stopinj, medtem ko je Živa vse ostale noči v hotelu zaradi vročine prespala na balkonu.

Brez dvoma pa nas je najbolj navdušilo nekdanje glavno madžarsko mesto Visegrad in viteške igre v Solomonovem stolpu, kjer smo se lahko vsi poizkusili v streljanju z lokom in metanju nožev.

Seveda so k našemu programu spadala tudi predavanja (kot malo manj zanimiv in manj naporen del projekta). Predstavljene teme so bile ohranitev zgodovinskih zgradb in spomenikov, zavzemanje šol in njihovih učencev za zgodovinska najdišča, pomoč mladim pri obnovitvi in ohranitvi gradov in kulturna dediščina kot del izobraževalnega sistema, predvsem pa so predavatelji želeli v nas zbuditi odgovornost do zgodovinske in kulturne dediščine.

Imeli pa smo tudi delavnice, kjer smo iz papirja, žice in plastelina izdelovali makete igrišč, prestole, postelje in oblačila, kot inspiracija pa so nam služili vsi vzorci in motivi z gradu Devin.

Med vsemi aktivnostmi je bilo za hrano in pijačo res odlično poskrbljeno. Kosila in večerje so bile vsakič drugje (v nasprotju z monotonimi zajtrki): na ladjah, v palačah, v naravi, na kmetiji, v restavracijah in na rimskih najdiščih. Nekaj prav posebnega je bilo renesančno kosilo v Visegradu, kjer so nam postregli s pravimi renesančnimi jedmi. V isti restavraciji pa je bil tudi zaključni pozdrav glavne organizatorice Margarete Musilove, ki se je v imenu UNESCA zahvalila vsem državam za sodelovanje in nas pozvala, naj se udeležimo tudi naslednjega srečanja, ki bo potekalo na Madžarskem naslednje leto.

Teden je torej minil s svetlobno hitrostjo in tako sva zadnji večer sedeli z Živo v najini sobi, ki je bila očitno najbolj popularna soba v hotelu; ves čas sva namreč imeli koga na obisku. Slovence so označili za najbolj družabne in komunikativne ljudi.

Naslednji dan se je naša slovenska ekipa skupaj odpravila na železniško postajo, poslovili pa smo se šele v Mariboru po dolgotrajnem objemanju in poslavljanju.

Tako sva se z Živo vrnili polni lepih vtisov, s sklenjenimi novimi prijateljstvi, z nekaj več splošne razgledanosti in sončnicami, ki sva jih ukradli ob madžarski avtocesti.

Saša Krajnc

UNESCOV FESTIVAL MLADIH V KOREJI 2002

Letos sem se kot predstavnica Gimnazije Ptuj udeležila mednarodnega mladinskega tabora v Seulu, ki ga je organizirala korejska komisija za Unesco. Še posebej ponosna sem bila, da sem lahko skupaj s še štirimi dijaki in študenti zastopala našo državo.

Festival je potekal od 14. do 27. julija, udeležilo pa se ga je več kot 150 mladih iz dvaintridesetih držav sveta. Namen tabora je bil povezovanje mladih s celega sveta, vzpostaviti toleranco do drugačnosti ter delo na različnih področjih: socialni odnosi, skrb za kulturno dediščino, za okolje itd. V ta namen smo bili razdeljeni v različne tabore po Koreji. Skupna tema taborov pa je bila: "You can make a difference!".

Naše priprave na tabor so se v Sloveniji začele že mesec dni pred odhodom, saj smo želeli našo državo kar najbolje zastopati. Zato smo se že teden dni pred odhodom v Seul srečali v Ljubljani, se spoznali in pripravili program predstavitve naše države. Preverili smo tudi, ali smo pred odhodom v Seul uredili še zadnje formalnosti, saj veste, zdravstveno zavarovanje, preventivno cepljenje, pa tudi potni list prav pride.

Polni pričakovanj in odprti za nova doživetja smo se spet srečali na Brniku in odleteli proti Frankfurtu. Tam smo potem celih dolgih devet ur čakali na naš naslednji let in ugotovili, kaj vse lahko počneš na letališču. Kmalu smo morali na naš naslednji let. Tokrat je šlo zares. Če je bil let do Frankfurta le ena dogodivščina, nas je pa sedaj kar stisnilo pri srcu. To je to. Sedaj gre zares, res odhajamo v Korejo, v svet, ki je lahko čisto drugačen od našega, v nekaj novega, neznanega. Večina ljudi, ki se je z nami vkrcala na letalo, je bila čisto drugačna od nam vajenih podob Evropejcev. Odprti za nova spoznanja smo tako odleteli v Seul, kjer smo pristali po dvanajstih urah letenja. Utrujeni od potovanja smo se morali navaditi tudi na časovno razliko, ki je med srednjo Evropo in Korejo kar sedem ur. Pot smo nadaljevali proti Unesco centru. Tam smo se namestili v sobe, uredili še nekatere formalnosti in se začeli pripravljati na predstavitev naše države. Zvečer je bil spoznavni in internacionalni kulturni večer. Prav zanimivo je bilo spoznati korejsko, arabsko, kitajsko, indonezijsko, bahrainsko (mimogrede, veste, kje je to?) narodno nošo. Slovenci smo bili na vrsti med zadnjimi - ob enih zvečer. Kljub pozni uri smo nad Slovenijo navdušili veliko mladih, ki večinoma niso vedeli, da nekje v Evropi obstaja mala država v obliki kure, kjer imajo pozimi sneg in poleti lahko greš na morje. Po predstavitvi držav smo imeli še sestanke posameznih taborov- vsak predstavnik Slovenije je bil razvrščen v drug tabor, vsak tabor pa je bil v drugem delu Koreje. Spoznali smo se in se dogovorili vse potrebno za odhod naslednjega dne. Izčrpani od neprespanih dni smo se ulegli na tla, saj Korejci postelj večinoma ne uporabljajo, in zaspali.

Naslednjega dne smo se odpravili na tabore. Moj tabor je bil namenjen ekološkim vsebinam in takšno je bilo tudi naše delo.

Bila sem edina Evropejka v našem taboru, vsi ostali so bili iz Azije- Koreje, Japonske, Indonezije, Malezije, Tajske, Tajvana... Vsak v taboru je imel določeno vlogo, ki jo je opravljal. Jaz sem bila fotografinja. Namestili smo se v vasici, imenovani Yangpyong, ki je ekološko zelo ohranjena, vaščani pa si prizadevajo, da bi takšna tudi ostala. Bili smo tudi prvi tujci, ki smo vstopili v to vasico. Spoznali so nas z ekološkimi načini kmetovanja- kemikalij ne uporabljajo, ampak plevel odstranijo ročno ali pa si pomagajo s polži, ki plevel preprosto pojedjo. V ta namen smo pomagali delati na riževem polju, in to v zelo močnem nalicu, saj je poletje v Koreji čas monsunskega deževja. Delo je bilo zelo težko, zato pa je bila izkušnja zame, ki sem riževo polje prvič videla le nekaj dni prej, toliko več vredna, še posebej, ker smo pomagali starejšemu domačinu, ki tega dela ni več mogel sam opravljati.

Naše delo je bilo tudi urejanje gozda. Korejci so na svoje gozdove še posebej ponosni; pravijo, da je gozd duša dežele, saj proizvaja kisik, ki ga potrebujejo za dihanje, in je najlepši prostor za počitek. Tako smo v gozdu žgali nižje veje, redčili podrast in odnašali odvečna debla, ki smo jih potem s posebnim strojem zmleli v ostružke, te pa raztrosili po polju, kjer se ti kmalu razkrojijo in služijo kot gnojilo. V tej vasici me je najbolj navdušilo to, da si domačini zelo prizadevajo živeti z naravo in jo ohraniti čisto, saj se zavedajo, da je le od nje odvisno njihovo preživetje. Menim, da bi se tudi v naši deželi lahko zgledovali po njih, saj imamo prav tako lepe reke in gozdove, pa z njimi ne ravnamo tako.

V teh desetih dneh, ki sem jih preživela z mladimi različnih kultur, sem tudi spoznala, kako enostavno je lahko življenje. Vse, kar smo potrebovali, je bilo razumevanje drug za drugega, spoštovanje drugačnosti in seveda hrana. Kuhali smo si sami, zato je bil vsak obrok presenečenje zase. Že vnaprej smo se dogovorili, da bo vsak pripravil jedi, tipične za deželo, iz katere prihaja. Tako smo jedli suši, indonezijsko vmešana jajca, govedino v prahu- ta mi ni najbolj dišala, ampak sem jo po prepričljivem prigovarjanju vseeno poizkusila. Seveda pa ni manjkal riž, ki je v Koreji osnovno

živilo. Jedo ga za zajtrk, kosilo in večerjo, večinoma skupaj s kimchyem. Kimchy je nekakšen dodatek k vsem jedem, podoben je našemu kislemu zelju, vendar ima še močnejši vonj, predvsem pa je zelo pekoč. Meni ta hrana ni najbolj dišala, zato sem, ko sem bila na vrsti za kuhanje, pripravila špagete s paradižnikovo omako in tunino. Vsi so bili nad njimi zelo navdušeni, le pojesti jih je bilo težje, saj Azijci večinoma jedo le s palčkami in žlic, vilic in nožev ne uporabljajo.

Posebna preizkušnja zame je bila bolezen. Korejci še veliko dajo na tradicionalne načine zdravljenja, zato so želeli moj problem ozdraviti z akupunkturo. Verjamejo, da vsak del dlani predstavlja določen del telesa. Na dlani ti potem poiščejo točko, ki je najbolj

šibka in tako opredelijo vzrok bolezni. Potem vzamejo iglo in te začno pikati, dokler ne priteče kri. Če kri ne priteče, ti stresajo roko. Če kri še ne priteče, te začno tolči po hrbtu. Zraven pa seveda ne manjka obvezni ommmm... Potem naj bi se počutil bolje. No, zase ne vem, jaz sem med celotnim postopkom dvakrat bruhala, potem pa sem spet dalje zaspala.

Med svojim bivanjem v Koreji sem veliko spoznala, kar bi verjetno, če bi Korejo obiskala le kot turistka, spregledala.

Tijana Markovič

SKRIVNOSTNI SVET PRAVLJIC

Veliko se piše in govori, da je končni cilj uvajanja sprememb kakovostnejše delovanje šol in zagotavljanje večje kvalitete izobraževanja v skladu z dogajanjem v znanosti in spremembami v družbi. Poznamo 4 glavne cilje mednarodne komisije o izobraževanju za 21.stoletje, ki so:

- učiti se vedeti,
- učiti se delati,
- učiti se biti,
- učiti se živeti skupaj.

Veliko je poti in načinov, kako se tem ciljem približati. Ena izmed oblik dela v šoli je tudi projektno delo. Ko sem razmišljala o temi, ki bi jo lahko preučevali in osvetljevali iz različnih zornih kotov, sem pomislila na pravljice. Zakaj prav pravljice, ki na prvi pogled nimajo nič skupnega z izobraževalnim programom gimnazije? Pravljice so prva umetniška zvrst, preko katere spoznavamo in se učimo razumevati življenje. V nasprotju s starodavnim mitom resnica ne plane na dan popolnoma izoblikovana, kakor Atena in Zeusove glave, ampak se do nje dokopljemo po malem, od najbolj iracionalnih začetkov. Pravljice nam govorijo v jeziku simbolov, ki jih lahko zelo različno razlagamo, kar kaže na njihovo veliko izrazno moč. Pri samem delu in predstavitvi projekta smo upoštevali oba principa celostnega učenja, ki izhaja iz spoznanj o delovanju leve in desne možganske hemisfere, kar pomeni, da smo teoretsko - analitični način dela dopolnili z umetniško - ustvarjalnim. Tako smo se pravljic lotili kot literarne zvrsti, spoznavali smo življenje in delo dveh največjih zbirateljev in zapisovalcev pravljic, bratov Grimm. v njih smo poskušali poiskati globlji psihoanalitični pomen posameznih simbolov, spoznavati družbeno strukturo in spolne vloge. Pregledali smo svetovne in slovenske

ilustracije nekaterih najbolj znanih pravljic bratov Grimm in slovenske ljudske pravljice Zlata ptica.

Naši osnovni cilji so bili:

- spoznavanje večplastne sporočilnosti in aktualnosti pravljic,
- medpredmetno povezovanje,
- vzbuditi zanimanje za našo kulturno dediščino,
- razvijati sposobnost sodelovanja, dogovarjanja in usklajevanja različnih stališč,
- učenje strpnosti, tolerantnosti pri sledenju skupnim ciljem,
- razvijanje sposobnosti iskanja pomembnih informacij, ločiti bistveno od nebistvenega,
- razvijanje samostojnega dela in javnega nastopanja.

V projektu so sodelovali dijaki in njihovi mentorji z različnih strokovnih področij: slovenščine, nemščine, psihologije, filozofije, sociologije in zgodovine umetnosti.

Zdravka Pernek, prof.

MATURA 2002

Dijaki Gimnazije Ptuj so bili na maturi 2002 še posebej uspešni, saj so jo opravili 97,8-odstotno. Pet dijakov (Matej Črnjavič, Nina Horvat, Mojca Neudauer, Marko Toplak in Barbara Zafošnik) so si pridobili naziv ZLATI MATURANT (zbrali so nad 30 točk).

Visoka raven znanja se odraža tudi v podatku, da je kar 60 odstotkov ptujskih dijakov pri maturi doseglo več kot 21 točk, kar je primerljivo s prav dobrim in odličnim uspehom.

V soboto, 21.septembra, je bil v Cankarjevem domu v Ljubljani sprejem za zlate maturante na maturi 2002. Sprejema so se udeležili ptujski „zlati“ Marko Toplak, Mojca Neudauer, Nina Horvat in Matej Črnjavič

Matej Črnjavič – naj maturant generacije 2002

Matura! Spomni se napetosti pred vstopom v učilnico, potem pa pride profesorica in prinese bonbone. Nasmeh na obraz in za trenutek dober občutek. V razredu spet strah in veliko zanimanje za vprašanja. Ugotovi, da vse skupaj le ni tako hudo, kot te prepričujejo štiri leta. (Kar pa ni narobe, saj te s tem pripravijo do učenja.) Sam pravi, da je imel na ustnem delu srečo z vprašanji in zato ni imel večjih težav, pisni del pa se mu je zdel nekoliko težji. Priprave so potekale različno. Sociologijo se je začel učiti na začetku leta, ker so ga pošteno prestrašili, vse ostalo pa nekje meseca maja. Pravi, da se vse da, če si delo pravilno razporediš. Kateri predmet se mu je zdel najtežji? Prvi dan angleščina, težka, drugi dan slovenščina, še težja in popolno presenečenje nad vprašanji, sledila je matematika, ki pa je bila, proti pričakovanjem, lahka. Verjetno jo je ravno zato malo slabše rešil. Poskusna matura je bila vseeno lažja kot tista prava. Rezultat je bil pričakovan. Njegov cilj je bil doseči nad 30 točk in na koncu je bil zadovoljen, nekateri pa bi bili srečnejši, če bi dosegel 34 točk. Pritisk je bil bolj zunanji kot notranji. Pravi, da so bili vsi okrog njega bolj živčni kot on sam. Sedaj študira mednarodne odnose na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani. S študijem je zelo zadovoljen, vseeno pa pogreša gimnazijo. Posebej četrti letnik in dobre odnose, ki jih je imel s profesorji.

Živa Čuček

S SVOJIMI DOSEŽKI BODITE ZADOVOLJNI

Intervju z Meto Puklavcem

20. novembra dopoldan smo se z go. Meto Puklavcem dogovorile za srečanje, da bi s tem prispevkom povedale o naši bivši ravnateljici še kaj, kar morda še ne veste. Z veseljem nam je ustregla. Je zelo pozitivna oseba, ki vse okrog sebe navduši s svojim optimizmom in širokim nasmehom.

Dijaki ponavadi vemo le to, kdo je ravnatelj šole in v kateri pisarni ga je treba iskati, a redki si znamo predstavljati njegovo delo. Kaj ravnatelj pravzaprav počne?

Po zakonski definiciji ravnatelj organizira in vodi delo na šoli, kar pomeni, da mora zagotoviti kadrovske, materialne in prostorske pogoje ter poskrbeti, da se izpeljejo vsi učni načrti. Pred zakonom odgovarja, da je vse dogajanje na šoli v skladu s predpisi, kar utegne biti včasih prav težko delo. Dijaki ravnateljevo delo doživljajo kot razporejanje urnikov in izbiro učiteljev v oddelčne učiteljske zbore ter načrtovanje obšolskih aktivnosti. Vse to zahteva veliko materialnih sredstev, ki pa jih ni nikoli dovolj. Ravnatelj jih mora razporediti tako, da delo teče, kot je treba.

Sicer pa je to delovno mesto odvisno tudi od osebnosti ravnatelja. Sama sem si zadala nalogo vzpodbujati razvoj programov, ki bi bili dostopni čim širšemu krogu mladih in bi jim ponudili višjo stopnjo izobrazbe v čim več različnih smereh. Imela pa sem to srečo, da so enak cilj imeli tudi moji sodelavci, saj so pri vseh teh projektih bili potrebni ljudje, ki so pripravljeni narediti več, kot zahteva delovno mesto, da bi bilo delo dobro opravljeno. Tako smo v službi ostajali tudi marsikatero popoldne, da bi lahko dijakom ponudili več. Prepričani smo namreč bili, da mora dijak dobiti čim več priložnosti in informacij, da bo odkril svoje interese in sposobnosti, da si bo tako lažje izbral svojo poklicno pot.

Torej ravnatelj ni "veliki šef" na šoli, solist?

Prav gotovo ne. Ne predstavljam si uspešnega ravnatelja, ki ne sodeluje dobro s svojimi sodelavci, s katerimi skupaj oblikuje poslovno kulturo in razvojno politiko šole. Nikoli se nisem počutila "ta glavno", saj menim, da vodstvena funkcija ne sme biti sredstvo za samopotrjevanje in dokazovanje moči. Mislim, da smo bili ena od šol, ki je veliko vlagala v učiteljski kader. Prizadevali smo si, da bi kot kolektiv doživeli čim več stvari skupaj. Udeleževali smo se raznih izobraževanj, temu so bile namenjene tudi učiteljske ekskurzije, npr. v Nemčijo, na Škotsko, Portugalsko, Sicilijo, ki so pravzaprav bile večdnevne konference. Verjamem namreč, da smo s tem, ko smo si kot ljudje več pomenili, tudi lažje reševali problematiko na šoli.

Kako dolgo pa je trajalo vaše ravnateljstvo? Je bil to sanjski poklic majhne deklice? Vas je delo z mladimi že od nekdaj veselilo? Vam je ravnateljstvo bilo pisano na kožo? Kaj ste počeli prej? V gimnaziji sem postala ravnateljica leta 1979, leta 1982 sem bila imenovana za ravnateljico srednješolskega centra, ki sem ga vodila do 1996. leta. Zadnjih deset let sem vodila tudi gimnazijo, ki je bila takrat organizacijska enota v okviru srednješolskega centra. Ko je leta 2001 gimnazija postala samostojen javni zavod, sem

nadaljevala njeno vodenje do lanskega leta. Drugače pa sem s ptujsko gimnazijo povezana že zelo dolgo, saj sem jo tudi sama obiskovala. Fizika in matematika sta mi bili najbolj pri srcu, vpisala pa sem se na kemijsko tehnologijo, saj takrat še nisem hotela imeti nobenega opravka s poučevanjem. Da postanem kemik, sem se odločila zato, ker so bile tisti čas moje sanje farmacevska tovarna. Delo kemika sem si predstavljala kot nenehne raziskave, eksperimentiranje. Zanimala pa me je tudi narava. Mladi naravoslovci smo bili namreč prepričani, da moramo biti akterji pri zaščiti okolja. Po fakulteti sem se zaposlila v ormoški opekarni, čez čas pa so me povabili na gimnazijo poučevat kemijo. Hitro sem se navdušila pa sem sprejela. Šele takrat sem začela razmišljati o pedagoškem poklicu.

Se je poklic ravnatelja v teh letih spremenil?

Po osnovni definiciji je delovno mesto ostalo isto, le obseg administrativnega dela se je povečal.

Kaj pa odnos dijakov do ravnatelja? Smo res izgubljena generacija?

Stari Grki so rekli: "Joj, kakšna bo perspektiva, ko imamo takšno mladino!" Jaz pa sem ostra nasprotnica takšnih misli. Mislim, da je to le še en predsodek več in da nam mladi lahko veliko ponudijo. Obnašajo se tako, kot jim narekuje okolje. Mogoče je včasih res bilo več strahospoštovanja, kar pa se mi tudi ne zdi ravno pravi odnos. Današnji odnos je bolj neposreden. Morda ne bi škodilo malo več pozdravljanja in podobnih znakov prijaznosti, ki nam vsem dosti pomenijo.

V tolikih letih se je najbrž nabralo veliko spominov. Bi lahko kakšnega delili z nami? Katerega se najraje spominjate? Katerega najmanj?

Ko gledam nazaj, se mi zdi življenje velik mozaik, sestavljen iz drobnih usod posameznikov, iz velikih projektov, ki so bili odmevni po Slovenji ... V tem trenutku bi se zelo težko odločila, kaj mi pomeni največ. Mislim, da je slika kompletna in se je ne da razstaviti kar tako ... Spominjam se veliko zanimivih, majhnih dogodkov, ki pravzaprav pomenijo srečo, zadovoljstvo posameznika, občutek, da si lahko komu pomagati ...

Kot ravnatelj pa se pri svojem delu srečuješ tudi s krutimi usodami posameznikov ter družin. Veliko mojih stisk je bilo povezanih z zavedanjem, da marsikateremu ne morem pomagati, čeprav si močno želim.

Ste kot ravnateljica spoznali veliko ljudi, ki so kasneje postali Vaši prijatelji?

Da, delo ravnatelja pomeni povezovanje navzven, z okoljem, z drugimi šolami. Iz kroga ravnateljic in ravnateljev slovenskih gimnazij imam dobre prijatelje. Skozi delo smo se spoznali, si zaupali ... Moram priznati, da je delo ravnatelja mesto, ki omogoča spoznavanje velikega števila zelo različnih ljudi. Sicer naletiš na kakšnega, ki ga kasneje ne vidiš več in si ga tudi ne želiš, vendar so to izjeme. Več

izkušenj je prijetnih. Tako imam po vsej Sloveniji veliko znancev, s katerimi kdaj pa kdaj skočim na kakšno kavico, pogovor ... Drugače pa smo si bili tudi s sodelavci na šoli zelo blizu. Še zmeraj imamo stike, čeprav šola ni več naša stična točka.

Funkcija ravnateljja je zahtevala sprejemanje mnogih odločitev. Ste bili kdaj v dvomih? Ste se kdaj bali, da ste sprejeli napačno?

Pri odločanju stvari nikoli niso preproste. Vedno ne najdeš utemeljitve v stroki, potem pa se moraš odločiti po intuiciji. Pri najtežjih odločitvah sem se zmeraj posvetovala s sodelavci, tako je odločitev bila lažja. Vendar sem se zavedala, da je v sistemu 50 profesorjev in 700 dijakov nemogoče vsakemu v vseh trenutkih ustreči in to sem pričakovala tudi od drugih. Mislim, da smeš pričakovati, da se bodo poskušali drug drugemu prilagoditi. Včasih se je bilo težko odločiti, kako razporediti finančna sredstva, ki so bila na voljo. Sicer pa je na vseh vodilnih mestih tako, da kritiko prejemaš sproti, dobro opravljeno delo pa je prezrto. Najbrž tudi z moje strani kateri sodelavec ni dobil pohvale, kot bi si jo zaslužil. Mogoče sem bila včasih bila tudi preveč direktna, diplomacija mi ni nikoli preveč ležala.

Dijaki smo spoznali Meto Puklavec iz šole. Kakšna pa je Meta Puklavec doma?

Imam celo paleto interesov. Veliko mi pomenijo prijatelji, moja družina, nečaki, nečakinje ... Včasih smo se veliko dobivali pri meni, ampak v zadnjih treh letih ne več tako zelo pogosto, ker sem bila dvanajst ur na dan v službi in je preprosto zmanjkalo časa. Zdaj pa bo več časa za druženje.

Rada berem, poslušam francoske šansone, tudi potepam se rada, čisto neodkriti deli sveta so še Kitajska, Nova Zelandija ...

Tudi golf je moje drobno zadovoljstvo, čeprav se preveč govori o tem, da sem na vseh tekmovanjih zadnja ali pa predzadnja. Ne igram za rezultate. Golf mi pomeni predvsem sprehod po mehki travi, ki je kot najboljša perzijska preproga ... Zdi se mi, da ima igra nek mehanizem, ki te vedno vleče naprej. Vsak dober udarec ti da neko zadovoljstvo, vzpodbudo, da nadaljuješ.

Ljubim prvi sneg. Prvih snežink se razveselim kot takrat, ko sem bila še otrok. Takoj vzamem v roke smuči, palice, potem pa naokrog...

Veliko časa posvetite obujanju spominov, vas vleče kdaj nazaj v službo? Kakšen je vaš pogled na upokojitev? Kakšni so vaši načrti v prihodnosti?

Zaenkrat se še nisem srečala s tem, da ne bi vedela, kam naj sama s seboj. Kvečjemu obratno. Zdaj imam čas za stvari, katere sem morala prej postaviti na stran. Na upokojitev gledam kot na

tretje življenjsko obdobje. Ne mislim, da je to konec vsega in da je potrebna kakršnakoli nostalgija. Prepričana sem, da sem v času, ko sem delala, naredila vse, kar sem znala in kar sem zmogla. Vprašanje je le, če je to dovolj. Vem pa, da sem se trudila in da sem marsikatero osebno stvar podredila temu, da je v šoli vse teklo, kot je moralo. Kljub temu pa se mi ne zdi, da je šola edino področje, kjer bi lahko živela in delala. Rada sem opravljala svojo službo, toda zadovoljna sem tudi zdaj.

Kaj je bil razlog, da ste se odločili za upokojitev? Vam je dokončan projekt nove gimnazije pomenil dovršitev kariere? Ste bili že vsega naveličani?

Ne, nisem odhajala z naveličanostjo. Upokojitev je bila racionalna presoja. Odkrito moram priznati, da je bila nova gimnazija še en dodaten projekt, ki je zahteval prav toliko energije kot samo vodenje šole, veliko potrpljenja in aktivnosti pa je bilo potrebno tudi za osamosvajanje zavoda, toda ... Zvestno sem prečrtala senčne strani in tudi sončnih je ostalo veliko.

Verjetno ste tudi vi komaj čakali na novo stavbo oziroma novo podobo gimnazije... Najbrž ste s ponosom spregovorili lanski prvi dan ...

Priznati moram, da mi je bilo všeč, vendar tega nisem nikoli jemala kot svoj osebni uspeh, ampak uspeh tima, ker niti ene same stvari nisem naredila sama. Pomagali so mi starši naših dijakov, gospodarstveniki, vplivni ljudje in mnogi drugi, ki so si želeli gimnazijo. Razočarali pa so me odgovorni v ptujski politiki, ki so se zmeraj skrivali za definicijo, da mora za srednje šole skrbeti država. Po mojem mnenju bi morali v našem okolju vsi prispevati za šolstvo največ, kar zmoremo, ker če se sami ne bomo potrudili, nam tudi drugi ne bodo pomagali.

Kaj bi želeli povedati ptujskim gimnazijcem?

Želim vam, da bi čim bolj uživali v šoli, si postavili prave cilje in jih dosegli. S svojimi dosežki bodite zadovoljni. Ni nujno, da vsi postanete doktorji in magistri, je tudi kdo, ki ne bo diplomiral. Pomembno je, da odkrijete področje, kjer boste uspešni in boste delali, kar vas veseli... Tako boste izpolnili svoje življenjske cilje. Zdi se mi namreč, da se ljudje premalo zavedamo tega. Mnogo je tistih, ki so tako razočarani, da se ne potrudijo poiskati nekaj, kar bi jih zadovoljilo.

Maja Klemen, Ajda Raca, Mojca Lešnik

KORISTNOST DEBATE

- razvija kritično mišljenje in nauči artikuliranega in jasnega govora
- spodbuja zanimanje za aktualno družbeno dogajanje
- navaja k strpnosti in spoštovanju drugače mislečih
- nauči nas obvladovati strah pred javnim nastopanjem
- vzgoji družbeno osveščene, kritičnega posameznika in posameznico, ki zna svoja stališča jasno, prepričljivo in argumentirano zagovarjati, zna prisluhniti in razumeti popolnoma nasprotno argumente in vzpostaviti dialog
- ukvarjanje z debato bo pripomoglo k višji ravni javnega in političnega govora v slovenskem prostoru

Debatirji in debaterke se poleg tega, da poglobijo svoje znanje o določeni problematiki, da spremljajo probleme sodobnega sveta, naučijo svoje znanje argumentirano, artikulirano, organizirano in prepričljivo predstaviti, znajo obvladovati strah pred javnim nastopom, naučijo se poslušati, saj če želijo zavrniti nasprotnikove argumente, jih morajo najprej slišati. In ne nazadnje: ker morajo vedno pripraviti tako argumente za kot proti, postanejo strpnost, saj znajo prisluhniti in razumeti argumente drugače mislečih. Povečuje se njihovo razumevanje in občutljivost za probleme in dileme današnjega sveta. Tako se kalijo v kritičnega, ozaveščenega posameznika in posameznico, občutljivo za stiske sodobnega človeka, marginalne skupine, dileme in izzive, ki jih pred nas stalno postavlja hitro spreminjajoča se sodobna družba.

Trditve, o katerih se razpravlja, so vedno aktualne, sporne, take, ki omogočajo tako argumente za kot tudi proti. Debatirji se pod vodstvom mentorjev in mentoric na trditve pripravljajo več mesecev, saj morajo znanje o določeni problematiki poglobiti. Tako prebirajo različno gradivo in iščejo argumente in podpore tako za kot proti.

Debatno skupino sestavljajo trije člani oz. članice. Ena skupina trditve zagovarja, druga jo zavrača. Vsak govorec ima natančno določena pravila in omejen čas. Debaterjev med njihovimi govori ne sme nihče prekinjati, med posameznimi govori poteka navzkrižno zasliševanje, ko predstavnik nasprotno strani postavlja vprašanja predhodnemu govorniku z namenom, da omaja logiko predstavljenih argumentov, najde šibke točke v sklepanju, opozori na neustrezne podatke. Debatne skupine se vedno pripravijo tako za zagovorniško stran kot tudi za negacijsko stran, ne glede na to, kakšno je njihovo osebno prepričanje o problemu. Tako na turnirjih trditve v enem debatnem krogu zagovarjajo, v naslednjem ji oporekajo. Debate sodijo sodniki in sodnice, ki ocenjujejo argumentacijo, kvaliteto podpor, organizacijo govorov in stil. Zmaga skupina, katere argumentacijska logika je boljša in doslednejša. Na gimnaziji Ptuj smo debatni klub ustanovili pred petimi leti, lani smo bili že drugi gostitelji medregijskega tekmovanja. Klub je dosegel že nekaj uspehov: zmago na medregijskem tekmovanju leta 1999, 2001 so se dijaki udeležili tudi debatnega državnega prvenstva, ki poteka v angleškem jeziku, in naša dijakinja Simona Muršec, je dosegla prvo mesto, kar ji je omogočilo, da se je udeležila svetovnega prvenstva v Singapurju, ki je potekalo januarja 2002. Pred nastopom na svetovnem prvenstvu se je 30. 11. skupaj z najboljšimi debatirji iz Slovenije udeležila še Evropskega srednješolskega debatnega tedna v Stuttgartu. Slovenska ekipa je na prvenstvu zmagala. Ker debatni klub nadaljuje delo tudi to šolsko leto, vabimo k sodelovanju vse kritično misleče dijake. Argumenti za sodelovanje z nami so na naši strani.

Vida Otič, prof.

IN OSMI DAN JE BOG USTVARIL ROK...

Mladinski pevski zbor Gimnazije Ptuj

Šolsko leto 2001/02 je bilo polno inovacij. Uspelo nam je najti kar nekaj fantov z veliko posluha in še več motivacije, tako da je naš zbor dobil podmladek tudi z moške strani. Na začetku smo jih jemale bolj za popestritev ur, saj jim je problem predstavljalo že dejstvo, da se morajo uglasiti na en sam ton. Po nekaj vajah je profesorica te težave čudežno rešila in zdaj lahko trdimo, da so kar dobri pevci.

Pogosto smo nastopali v šoli in izven nje. V kulturni dvorani so nas lahko decembra slišali na prireditvi ob mednarodnem letu jezikov, februarja pa na prireditvi ob kulturnem dnevu. To je bil verjetno naš najbolj umetniški nastop, saj so bile vse zborovske točke vključene v gledališko predstavo pod mentorstvom prof. Branke Bezeljak Glazer. Predstava je bila popolnoma abstraktna in resnično nekaj posebnega ter je bila zato odlično sprejeta med gledalci. Ta nastop smo zato ponovili kar trikrat v dvorani naše šole in kasneje maja še na 8. festivalu mlade ustvarjalnosti v stari steklarski delavnici.

Tekom leta smo bili prijetno presenečeni, saj so se povabila na nastope kar vrstila (vendar pa smo se kljub natrpanemu umiku odzvali prav vsem). Tako smo nastopili na svečani podelitvi nemških diplom in na informativnem dnevu (v upanju, da bomo čim več potencialnih gimnazijcev navdušili za sodelovanje - kot smo videli letos, nam je to očitno uspelo). Da je naše občinstvo res raznoliko, se je pokazalo na nastopih v Domu ostarelih in na svečanosti ob dnevu slovenske vojske. Kot gostujoči zbor smo se pojavili tudi na Osnovni šoli Videm pri Ptuj, kjer smo njihovemu zboru pomagali kar z balkona. To je sicer izzvalo splošno začudenje, a je točka na koncu prejela bučen aplavz.

Veliko priprav in jeklenih živcev (predvsem s strani profesorice) je zahteval nastop na območni reviji mladinskih pevskih zborov v Narodnem domu. Presenetljivo je, da smo bili edini srednješolski pevski zbor. Seveda ima to dejstvo tudi svoje prednosti; ker smo bili na vrsti zadnji, smo lahko temeljito ocenili konkurenco, in ker smo bili veterani, smo bili deležni nekoliko več pozornosti in spoštovanja preostalih zborov (kar pa seveda ni vplivalo na oceno komisije). Ta je bila pravzaprav zelo pozitivna, saj smo se po strokovni oceni ge. Anke Jazbec uvrstili tudi na 4. medobčinsko revijo.

Pred največjim izzivom pa smo se znašli junija, ko smo se odločili pripraviti samostojni celovečerni koncert. Kljub vsem izkušnjam je projekt v nas sprožil kar veliko adrenalina in bili smo mnjenja, da smo potrebni kakšne skupinske terapije za pomiritev (zadovoljiti smo se morali s suhimi slivami za dober glas in nekaj spodbudnimi besedami profesorice). Naš program je bil sestavljen iz zelo različnih vrst glasbe. Zahtevna publika se je lahko zadovoljila z narodnimi pesmimi in gregorijanskimi koralami, za ostale poslušalce pa smo v repertoar vključili tudi bolj sproščeno glasbo.

Ker tako natrpan umik zahteva veliko vaje, nam je šola omogočila intenzivne priprave na Pohorju. V treh dneh nam je z osmimi urami petja na dan uspelo predelati levji delež celoletnega programa. Seveda smo se ob tem še imenitno zabavali. Klub napomenu delu nam je ostalo dovolj časa za gledanje Seksa v mestu (sobe v prvih dveh nadstropjih so imele namreč tudi televizijo) in za kulinarične užitke, ko so neznano kam izginile cele gore prepovedane čokolade (domnevno je to strup za glas).

Za požrtvovalno delo nas je šola ob koncu leta nagradila še z zanimivim izletom v Piran. Vremenski pogoji so skok v hladno vodo brezpogojno zahtevali, osebno pa sem ugotovila, da pot od Pirana do Portoroža ni tako kratka, kot sem pričakovala, še posebej ne pri 32 stopinjah v senci.

Veseli smo, da se nam je letos pridružilo še veliko novih pevk in pevcev. Tako smo dobili potrditev, da se bo naša šola tudi v prihodnje lahko pohvalila s pevskim zborom.

Saša Krajnc

GLEDALIŠKI STUDIO

Odkar smo se preselili v nove prostore Gimnazije, na šoli poteka Gledališki studio pod vodstvom ge. Branke Bezeljak Glazer. Že drugo leto skupaj ustvarjamo dijaki od prvih do četrtyh letnikov. Kulturna dvorana, v kateri potekajo naše vaje, nam daje pri ustvarjanju dodaten zalet. Delo temelji predvsem na spoznavanju bazične tehnike, prostih improvizacijah in obvladovanju telesa v prostoru; torej na osnovah igranja. V lanskem letu smo na podlagi osvojenega znanja pripravili izvirno interpretacijo pesmi.

Delo v gledališkem studiu se nam zdi zanimivo in drugačno od tega, kar smo poznali do sedaj. Pri improvizacijah se velikokrat

zalotimo pri smejanju, a se čedalje bolj zbrani lotevamo dela. Pri delu smo kreativni in ustvarjalni. Družijo nas prijateljstvo, smeh, svoboda izražanja in zanimanje za gledališče. Tako z razvijanjem idej in medsebojno pomočjo ustvarjamo smeha polne situacije, da se še naša mentorica Branka nasmeji z nami. Nato se hitro zberemo in spet nadaljujemo z delom, kar ponovno pripelje do smeha. Naši kreativnosti pač ni konca!

Vesna Foštnerič in Bojana Matić

ŠOLSKA KNJIŽNICA

*Človek se uči le
na dva načina: eno
je branje, drugo pa je
druženje s
pametnejšimi od
sebe.*

(Vill Rogers)

Gimnazijska šolska knjižnica oblikovana je bila leto po ustanovitvi Gimnazije, leta 1870. Fond se je bogatil s knjigami, primernimi za gimnazijce, predvsem z darovi mecenov. Posebej smo ponosni na našo arhivsko knjižnico, kjer hranimo nekaj zelo lepo ohranjenih in redkih knjig, pretežno v latinskem in nemškem jeziku, ter literarnih revij. Vse te publikacije pričajo o več kot stoletnem obstoju gimnazijske knjižnice. Najstarejša knjiga, ki jo hranimo, šteje skoraj tristo let. Proučevanje gradiva iz arhivske knjižnice predstavlja velik izziv za naše dijakke. Temeljna knjižnična dejavnost je sistematično zbiranje, obdelava in hranjenje knjižničnega gradiva, motiviranje za uporabo knjižnice, urejanje

gradiva, informacij in opreme. Ob začetku leta izvajamo uvajalne bibliopedagoške ure, pri katerih dijake seznanimo z organizacijo knjižnice, njenim delovanjem ter na kakšen način lahko razrešujejo informacijske probleme v naši knjižnici. Seznanimo jih s postavitvijo knjižničnega gradiva in postopki pri njegovi izposoji. Za poglobitev znanja so na voljo bibliopedagoške ure pri posameznih predmetih in v okviru obveznih izbirnih vsebin pod naslovom Knjižnična informacijska znanja. Naša knjižnica je polnopravna članica sistema COBISS. Uporabniki lahko dostopajo do vseh servisov, ki jim jih nudi. Uporabljamo postavitveni sistem prostega pristopa.

Nobelovec Rudolf Eucken pravi, da se mora človek, ki hoče odkriti pravo resnico samega sebe in tudi globljo renico sveta, najprej prebiti skozi vsa svoja čustva, želje in misli. Velikokrat nam pri njihovem odkrivanju pomagajo knjige, literatura, ki naredi te resnice manj boleče, saj jih spoznavamo skozi usode literarnih junakov. Do sleherne življenjske resnice se mora dokopati vsak sam. Včasih knjige pomagajo, da te resnice ne bolijo preveč!

Jelka Kosi, knjižničarka

KNJIGE SO ŠE VEDNO NEPOGREŠLJIV DEL NAŠEGA VSAKDANA

Čeprav živimo v času televizije in interneta, so knjige še vedno nepogrešljiv del našega vsakdana. Mnogi jih berejo iz čistega veselja, spet drugi se z njimi srečujejo zaradi nujnega spleta okoliščin, kot je obvezno domače branje ali pripravljanje seminarskih in raziskovalnih nalog.

V preteklem šolskem letu se je v okviru knjižnice odvijala cela vrsta projektov, razstav in prireditev. Nekaj posebnega je bil gotovo obisk Toma Križnarja, ki je imel 23. januarja v kulturni dvorani obširno predstavitev o svojih izkušnjah in življenju med afriškim plemenom Nuba. Dogodek je sovpadal z lanskoletnim tekmovanjem za Cankarjevo priznanje, saj je bila tema tekmovanja prav Križnarjev potopis Nuba – čisti ljudje. Za vse, ki smo se tekmovanja udeležili, je bilo srečanje s svetovnim popotnikom in avtorjem mnogih znanih potopisov gotovo velik plus, saj smo tako lahko bolje razumeli življenje in kulturo Nub ter njihov vedno večji problem ujetosti med vojaškima silama – sudansko vlado in uporniki. Na koncu nam je Tomo Križnar tudi potrpežljivo odgovarjal na vprašanja in nas pozval k ukrepanju in pomoči temu afriškemu plemenu.

Sama knjižnica je imela največ obiskovalcev gotovo 23. aprila, na mednarodni dan knjige. Na ta dan sta leta 1616 umrla William Shakespeare in Miguel de Cervantes, naša knjižnica pa je ta praznik izkoristila za spodbujanje dijakov k branju in razmišljanju o knjigah. V ta namen je šola izdala zloženko z lepimi mislimi o knjigah in branju, pripravljena pa je bila tudi razstava z naslovom Umetnost branja, na kateri so bila med

drugim na ogled tudi celotna Shakespearjeva zbrana dela. Knjige različnih žanrov pa so na ta dan dijakom tudi podarjali, kar je, milo rečeno, izzvalo pravi val navdušenja.

Ker je razširjanje obzorij z branjem koristno tudi med počitnicami, so bile ob koncu šolskega leta v knjižnici razstavljene tudi knjige za prijetno in sproščujoče počitniško branje.

Seveda pa je prepričanje, da je šolska knjižnica obiskana le takrat, ko se v njej dogaja kaj posebnega, popolnoma zmotno. Tu se namreč dnevno srečujejo ljudje, ki jih druži želja po znanju in odkrivanju sveta.

Saša Krajnc

FRANCOSKO GLEDALIŠČE

V lanskem šolskem letu je na Gimnaziji Ptuj ponovno začelo delovati francosko gledališče. Pobudnici za to novo dejavnost sta bili naša lanska asistentka za francoščino Aurélie Trouillet in profesorica francoščine Jasna Regent. Smo skupina osmih deklet, ki se učimo francoščino kot drugi tuji jezik.

Ideja je padla in navdušenci smo vztrajali od začetka do konca. Nekaj se nas je prvič preizkusilo v vlogah igralk, zraven tega smo imele še nekaj težav s sporazumevanjem in vaje v popoldanskem času. Nismo bile prepričane, da nam bo uspelo. Pa smo vseeno vztrajale. In obrestovalo se je na več področjih. Francoščina nam je bliže, prav tako pa tudi igranje, saj se je naša mentorica z gledališčem ukvarjala že v Franciji. Četudi nam je bilo včasih težko priti na vaje, smo se po nekaj minutah vživeli (energijo in voljo nam je dajala predvsem Aurélie). Pričelo se je s sproščanjem, potem pa vaje za izgovarjavo, postavitve na odru, vaje za koncentracijo, ko se ti zdi nemogoče ostati resen. Počasi je začela nastajati naša prva igra, (sestavile smo jo same z Aurélie), v kateri še ni bilo veliko besedila, da smo se izognile problemom z jezikom. Igranje fine dame, klošarja, slepca, nosečnice, rokerice, zasvojenke s cigareti itd. je bilo včasih tako smešno, da smo se komaj zadrževale. Kako naj ostane človek zbran, ko pa mora hoditi po odru s teniskimi nogavicami, prekratki kavbojki, čevlji, ki si jih našel v najbolj zaprašenem kotu, čepico iz prejšnjega stoletja in še bi lahko naštevale. Pa vendar smo se potrudile in premierna predstava je bila uspešna. Občutki pred nastopom so neverjetni. Zgodi se, da v zadnjem trenutku pozabiš tekst in si oddahneš, ko se besede vrnejo v spomin. Na oder stopiš z razmetanim podstrešjem v glavi. Ko enkrat začneš, je že lažje in na koncu si že sproščen in ti je kar žal, da je konec. Najlepši trenutek pa

doživiš, ko vidiš, da je občinstvo navdušeno in na koncu stopiš pod luči ter zaslišiš glasen aplavz. Potem se vrneš v "backstage". Na vrsti je čiščenje maske in ponavadi se vname razprava o preteklem nastopu, katera se je zmotila, kaj smo pozabile, kakšen je splošni vtis.

Nastopi se vrstijo in počasi ti igra postane dolgočasna. Pa si omislimo nekaj novega. Več teksta in s tem tudi več vaje. Spet je zanimivo. Dobiš novo vlogo in treba se bo vživeti, ne glede na to, kaj in koliko poveš, za vsak stavek in gib se je treba potruditi. Tokrat je bila slika bolj zaokrožena. Naslov je bil namreč "La photo de mariage impossible" Nevesta, mama, otroci, družica, bivša žena, babica in fotografinja. To so bile naše nove vloge v komediji. Kako narediti fotografijo, ko pa vedno pride nekaj vmes? Najprej nekdo manjka, potem je nekdo bolj ali manj nedobrodošel, nekoga tišči lulat, zvoni telefon in sama podobna presenečenja. Igra je bila zabavna že zaradi prizorov, še boljše pa je bilo, če je občinstvo razumelo tekst. S to igro smo odpotovale v Francijo, v Marseille, kjer smo nastopile na "Le printemps des lycéens et des apprentis." Preživele smo pet prečudovitih dni v Franciji in se na neuradni predstavi za stanovalce v hostlu do solz nasmejale. Po vrnitvi na Ptuj nas je čakala še zadnja predstava. Čeprav smo bile igre že malo naveličane, smo jo zadnjič zaigrale najboljše. Tako smo zadovoljne zaključile naše delovanje. Aurélie se je poslovila in vsem nam je žal, vsekakor pa bomo letos spet poskusile delovati z novimi mentorji.

Živa Čuček

POČUTILI SMO SE KOT KRALJI IN KRALJICE

Obisk partnerskega mesta Burghausen

Štirje dijaki in profesorji Gimnazije Ptuj smo za nekaj dni odpotovali v Nemčijo, natančneje v Burghausen. Mesto leži zraven avstrijsko-nemške meje, na Bavarskem. Kot je morda nekaterim že znano, sta Ptuj in Burghausen partnerski mesti, med katerima poteka sodelovanje na področju kulture.

Napotili smo se v četrtek zgodaj zjutraj, v mesto pa smo prispeli 6 ur pozneje. Tam nas je naprej pričakal profesor Angstl, ki nas je v naslednjih dneh spremljal. Pozneje smo obiskali župana, ta pa nam je povedal vse o zgodovini in industriji Burghausna. Mesto je zaradi razvite industrije in turizma zelo premožno, zato je življenje tam prijetno in zanimivo. Po obisku pri županu smo odšli pred šolo, kjer so nas čakali gostitelji, pri katerih smo stanovali. Vsi so bili zelo prijazni. Bili smo pozitivno presenečeni, kar ni čudno, saj smo se pri njih počutili kot kralji in kraljice. Stari del mesta je zgledal tako kot v pravljici. Vse je bilo pisano, lepo in urejeno. Mesto je res vredno ogleda. Ta dan smo sodelovali tudi pri pouku. Šolski sistem je pri njih drugačen. Učenci pišejo manj in več komunicirajo. Ne uporabljajo zvezkov. Za vse šolske predmete imajo samo eno mapo, vse knjige pa dobijo v šolskem skladu.

Eden izmed najzanimivejših dogodkov je bil sprehod po najdaljšem gradu Evrope (1043m). Ogledali smo si tudi muzej. Zadnji večer pred odhodom smo spoznali tudi nočno življenje v Burghausnu. Z našimi novimi prijatelji smo obiskali Uhu, ki zelo spominja na Ptuj. Pozneje smo še šli v diskoteko z imenom Swinger Club, kjer smo spoznali veliko zanimivih ljudi. Obisk Burghausna je bil res nepozaben. Bil je lepši in zanimivejši, kot smo pričakovali, in če se kdo želi počutiti kot kralj oz. kraljica, je Burghausen idealen kraj za uresničitev želje.

Sabina Šerbak, Andrej Hohnec, David Gabrovec, Doris Bezjak

Tudi v preteklem šolskem letu smo dijaki Gimnazije Ptuj opravljali nemško jezikovno diplomo (DSD) in jo na naše veliko veselje uspešno opravili prav vsi. Najboljša dva (Matej Črnjavič in Andreja Golob) pa sva bila povabljeni še na enotedenske počitnice k bivši programski učiteljici iz Nemčije, Marini Benkartd.

Tako sva po 13-urni vožnji z vlakom prispela v Dresden, kjer so še bile opazne posledice katastrofalnih poplav, ki so to območje prizadele 14 dni pred najinim prihodom. Na srečo kraja Esterwerda, kjer živi ga. Benkartd in ki se nahaja kakih 70 km severno od Dresdna, poplave niso prizadele. Ob prihodu sva spoznala družino, ki se je trudila ta teden narediti nepozaben in nama pokazati čim več tamkajšnjega življenja - to jim je tudi uspelo. V kraju samem in njegovi bližnji okolici ni veliko kulturnih znamenitosti, zato so nama skušali prikazati, kako ljudje v teh krajih živijo in da je kljub združitvi Nemčije še vedno ogromno razlik med Vzhodom in Zahodom. Ljudje se iz teh krajev izseljujejo, ker so pogoji za življenje zelo težki in brezposelnost zelo velika. Druženja skorajda ni - ljudje se zapirajo v svoje hiše in mesto je zvečer mrtvo. Velikokrat smo se odpeljali na izlet v okoliške kraje, kjer so bile opazne posledice poplav - ponekod je voda segala tudi do višine dveh metrov in veliko hiš je bilo popolnoma uničenih. Podobna slika se nam je kazala tudi v Dresdnu, ki smo ga obiskali tretji dan po najinem prihodu in kjer so še vedno opazne posledice 2. svetovne vojne - marsikatera stavba je še vedno v ruševinah. Vendar si prizadevajo, da bi mesto kmalu izgledalo, kot je pred vojno, zato so obnove v polnem teku. Dan pred najinim odhodom pa smo obiskali še nemško prestolnico Berlin. Da bi v kratkem času videli čim več, smo se povzpeli na turistični avtobus in se pustili prevažati po mestu. Videli smo ostanke Berlinskega zidu, se ustavili na točki "Checkpoint Charlie", kjer je bil edini mejni prehod med Vzhodom in Zahodom, in se povzpeli tudi na ti. Fernsehturm ter uživali v pogledu z višine 200 m. Prav v Berlinu je najbolj opazna razlika med bivšim Vzhodom in Zahodom, saj je, na moje presenečenje, vzhodni del veliko bolj moderen kot zahodni.

V tem tednu smo si ogledali tudi Spreewald, kjer smo se s kanujem popeljali po vodnih kanalih, se povzpeli na največji premični most za odnos zemlje pri dnevnem rudniškem kopu, ob večerih pa smo skupaj posedeli na vrtu ter ob dobri hrani in pijači razpravljali o aktualnih temah.

Na žalost je teden zelo hitro minil in odpravila sva se proti domu. Čeprav je bilo najino potovanje kratko, sva se naučila veliko novega in prav gotovo bova pogrešala vse, ki so nama ta teden naredili nepozaben.

Matej Črnjavič

KO TI NEMŠČINA ZLEZE POD KOŽO

Dijaki in profesorji ptujske Gimnazije se udeležujemo številnih mednarodnih taborov in seminarjev. Sama sem se enega takih udeležila med 27. junijem in 26. julijem.

Bila sem ena izmed štirih predstavnikov Slovenije, ki smo za mesec dni odpotovali v Nemčijo. Udeležili smo se pedagoške izmenjave učencev iz vsega sveta, ki jo financira nemško veleposlaništvo. Naše potovanje smo pričeli v Bonnu, nadaljevali v Berlinu ter zaključili v Münchnu.

Ves čas našega druženja smo bili razdeljeni v manjše skupine. V moji skupini so bili fantje in dekleta iz Turčije, Češke, Ukrajine, Tadžikistana ter Irske. Možnost, da bi bili vsi predstavniki iste države skupaj v eni skupini, je bila izključena in tako smo morali govoriti le nemško. Dva tedna smo skupaj potovali po državi, spoznavali njihovo kulturo in navade, dva tedna pa sem preživela pri družini v manjšem mestu Velbert in tudi obiskovala tamkajšnjo šolo. Na začetku smo si sestavili program, v katerem smo upoštevali tudi naše interese in želje. Tako smo si ogledali večino večjih nemških mest, obiskali nemški parlament in veliko svetovno znanih muzejev in spomenikov, uživali v številnih glasbenih prireditvah in festivalih, poskušali nemško pivo na znamenitem Biergartnu, na internacionalnih večerih predstavljali svoje države, se z gondolo popeljali na Zugspitze, najvišji nemški vrh, ter počeli še veliko zanimivih in zabavnih stvari. Večina nas s to evropsko kulturo ni imela težav, za nekatere pa je bil to popolnoma nov svet. Tako sta na primer deklici iz Tadžikistana ta mesec dni preživele le ob sladoledu in drugih sladkarijah, domov pa nesli zavidljive količine čokolade, punčko Barbie in kuhinjsko posodo.

Kljub temu, da smo prišli s popolnoma različnih koncev sveta, so se med nami spletle pristne prijateljske vezi, poleg tega smo spoznali še druge kulture ter izboljšali znanje nemščine. Čeprav sem v tujini preživela čudovit mesec, sem se z veseljem vračala domov in šele tukaj spoznala, kako mi je ta, do sedaj tuj jezik, zlezel pod kožo.

Nina Habjanič

IAAC TABOR ALPE ADRIA

Trije dijaki ptujske gimnazije, Anja, Tomaž in Lovro, smo se 14. septembra 2002 odpravili na mednarodni IAAC tabor Alpe Adria, ki je letos potekal na planoti Feuerkogel pri mestecu Ebensee na avstrijskem Štajerskem. Ob Mednarodnem letu gora je enotedenski tabor potekal prav na to temo – Gore in ljudje. Anja se je prijavila v skupino vreme in podnebje, Tomaž v skupino kemikov, sam pa v gledališko skupino.

Sobota, 14. september 2002

Končno! Po 14-dnevnih pripravah na našo predstavitev in dolgem pričakovanju našega odhoda smo se odpravili v Avstrijo. Na zbirališču v Grazu smo se hitro povezali z mariborskimi dijaki. Takoj smo vedeli, da bomo največ časa naslednji teden preživel ravno z Mariborčani. Slovenci, majhni kot smo, pač moramo držati skupaj. Na srečo se (skoraj) vedno izkaže, da le nismo tako majhni. Po prihodu v Ebensee so nas strpali v gondolo z vso našo prtljago in nas na vrhu namestili v koče. Po krajši „inšpekciji“ koč se je izkazalo, da bomo poležavali v ličnih sobicah, si kuhali čaj v moderni kuhinji, kurili ogenj v kaminu in se znojili v lastni savni. Upravičeno razkošje glede na naše delovne načrte. Že prvi večer smo imeli pravi spoznavni „žur“. Seveda smo Slovenci vztrajali najdlje; kitare so spremljale naše petje vse do polnoči.

Nedelja, 15. september 2002

Že hitro po zajtrku se je izkazalo, da se naši načrti nekako ne ujemajo z načrti organizatorjev. Medtem ko smo si sami zamišljali delo po skupinah, zanimive debate in predavanja, druženje z udeleženci in spoznavanje njihovih držav (Hrvaška, Slovenija, Avstrija, Italija, Slovaška, Poljska), se je organizatorjem, Avstrijcem, zdelo pametneje, da gore dejansko doživimo, kondicija gor ali dol. In tako smo si v času kosila grizli kolena pri vzponu na bližnji "hrib". Osemurni pohod nas je dodobra izčrpal in večina se nas je strinjala, da jama, ki smo si jo ogledali, ni bila vredna takega truda. Eno izmed hrvaških profesorov so celo hospitalizirali zaradi srčnega napada.

Po vrnitvi na Feuerkogel in po neokusni večerji so učitelji popadali v postelje, mi pa se seveda nismo dali. Pričel se je družabni večer. Spanje: kje neki!

Ponedeljek, 16. septembra 2002

Za ta dan so nam obljubili lahkotnejši pohod do Traumkirche (sanjske cerkvice), saj so se nekateri v nedeljo zvijali od muk. Spet ni nihče omenil, da bomo za ogled „preplazili“ čisto enak hrib kot dan poprej. Nasploh je informiranje potekalo vseh sedem dni zelo slabo, med večerjo, ko so se vsi posvetili hrani, in še to v čisto pravi jodlarski nemščini. Neprijetno za ušesa, težko za razumevanje.

Po nekajurni hoji smo prispeli do jezera, pri katerem smo vedno stopili iz gondole, le da nas je od postaje žičnice ločil gromozanski hrib. Mi smo ga ravnokar prehodili, namesto obšli, in to nas je jezilo. Še sreča, da smo naredili nekaj izjemno lepih fotografij in tudi razgled na vrhu je bil fantastičen.

Z mariborskimi dijaki smo šli na čisto pravo fižolovo juho, ker dve kajzerici ob takem naporu ne zadoščata za 12 ur. Do postaje gondole smo se peljali z vlakom in čez tri ure smo že spali.

Torek, 17. septembra 2002

To jutro, ko je Tomaž še smrčal, sem iz hladilnika (okenska polica z vsem, kar je bilo užitnega) hotel vzeti sok. Razgrnil sem zavese in pogledal tja, kjer sem še včeraj videl Nemčijo, danes pa nič. Pred nami je bil dolg dan, zunaj pa taka megla, da bi jo z nožem ne prerezal, da snega niti ne omenjam. Čez dan so se vrstile razne delavnice in tudi pohod, brez tega ni šlo.

Avstrijci so bili ves čas rahlo asocialni, Italijank s Tomažem sploh spoznala nisva, ker so govorile le italijanščino. Najbolj smo se povezali dijaki Ekonomske šole Maribor, I. gimnazije Maribor in Gimnazije Ptuj, pridružili pa so se nam tudi varaždinski gimnazijci. Robidovo vino, na katerega nas je zvečer povabila profesorica iz Varaždina, je bilo sicer namenjeno predstavitvi šole, a ker teh letos ni bilo, smo ga lahko mirne duše spili. Temu sta sledila debata o emancipaciji ženskega spola in koncert Kaje, Špele in Ive. Še enkrat se je izkazalo, da smo Slovenci in Hrvati zelo družabni.

Sreda, 18. september 2002

Po zajtrku smo se kar peš odpravili v tovarno soli. Salinen Austria so v tem delu močno razvile proizvodnjo soli, ker so tudi naravne danosti temu primerne. Sol je za lokalno prebivalstvo pomemben vir zaslužka že več kot 3000 let. V tovarni so nam pokazali vse (in to prav vse): od predelave in polnjenja do pakiranja. Zdi se mi, da smo imeli pravo specializacijo. Proti koncu smo bili soli že naveličani; mogoče je bilo krivo tudi to, da smo že 4. dan zapored za kosilo prežvekovali sendviče iz kajzeric in pili gaziran jabolčnik (smrtonosna kombinacija). Na koncu smo dobili polno soli vseh vrst, profesorica, ta srečnica, je dobila celo 5-kilogramski Calgonit. Avtobusni prevoz do gondole, pred odhodom na Feuerkogel smo jedli še kebab, v koči je sledil popoldanski počitek, nato kot vsak dan neužitna večerja in kasneje še večerna zabava...

Četrtek, 19. september 2002

Najbolj pričakovan dan. Odšli smo v mestece Halstadt, kjer se je pred več kot 3000 leti razvila halštatska kultura. Prebivalci teh

krajev so že takrat izkopavali sol in koristili njene zdravilne učinkovine, razvili so tudi zelo napredno kulturo. Predstavljajte si čudovito mestoce z alpskimi hišami ob vznožju strmega hriba, takoj zraven pa ogromno jezero modro-zelene barve. Idila.

Tukaj si lahko ogledate vse ostanke halštata, spoznate to kulturo ali vsaj kako Japonko, ki jih srečate na stotine, se peljete na tračnem vlakcu 200m v višino, zgoraj raziščete prastari rudnik, v katerem so našli halštatskega človeka, in še marsikaj. Najbolj so nas navdušili tobogani, po katerih smo se spuščali po rudniku iz etaže v etažo, in barvna videoprojekcija, ki smo jo videli v eni izmed velikih vodnih jam tega rudnika. Prav tako smo uvideli, da v nedeljo in ponedeljek vendarle nismo tako trpeli med pohodom, glede na to, da so trgovci s soljo sami pretovorili do 50 kg soli na mnogo večje razdalje, kot smo jih premagali mi praznih ramen. Zvečer smo dokaj hitro zaspali, polni lepih vtisov.

Petek, 20. september 2002

Predzadnji dan, dan priprav za sklepno prireditev. Pokazati smo morali, kaj smo delali v skupinah. Glede na to, da smo delavnico

v gledališki skupini do petka imeli le enkrat, nas je čakalo ogromno dela. Pripravili smo improvizacijo gorskih legend. Ob 13. uri smo prvič v šestih dneh jedli pravo kosilo. Po kosilu smo si Tomaž, jaz in najini mariborski kolegi privoščili savno, da smo se sprostiti pred pomembnim večerom. Predstavitve je bila kratka in zanimiva, še sreča, da zgoščena. Po večerji so stekle tudi prve priprave za večerni žur. In ker je bil to zadnji večer, ko smo bili skupaj, smo primerno proslavili. V naši koči je bila balkanska zabava s čisto pravo dalmatinsko glasbo. In verjemite, ob polnoči so še Avstrijci

plesali kolo!

Sobota, 21. september 2002

Po mučnem vstajanju in čiščenju koč smo imeli zajtrk. Rekel sem si, da je kajzerica, ki jo bom pojedel to jutro, zadnja v mojem življenju. Gaziranemu jabolčniku sem se tako ali tako odpovedal že v četrtek.

Ves čas vožnje v dolino, ko smo se še zadnjikrat razgledali po jezeru Traumsee in mestecu Ebensee, prav tako med vožnjo v Graz, so se vrstili sentimentalni trenutki. Pristni ali ne, teh 7 neverjetnih dni, polnih lepih, nepozabnih in tudi motečih doživljajev nam bo vsem ostalo v spominu za zmeraj. Nismo se ubadali s tistim, kar je bilo slabo, ampak smo uživali v tem, kar nam je bilo ponujeno.

Lovro Centrih

ŠPANSKI CIKLUS LUDVIKA PANDURJA

Dijaki prvih letnikov redno obiskujemo Miheličovo galerijo in se tako neposredno srečujemo z modernimi tokovi likovnega ustvarjanja pri nas. Svoja doživetja pogosto izrazimo z besedo. Pri predmetu likovna umetnost smo si v Miheličevi galeriji ogledali razstavo akademskega slikarja Ludvika Pandurja z naslovom "Španski cikel". Predstavljena so bila dela iz zadnjega obdobja, ki so nastajala v letih 2000 – 2002. To likovno ustvarjalnost označujemo kot metamorfozno slikarstvo.

Umetnik je uporabljal sproščene, včasih nekoliko grobe, poteze. Slikal je s pestrimi, živimi barvami, kompozicijo pa je gradil s pomočjo točkastih in črktastih potez. Njegov slog lahko označimo za slikoviti slog.

Medtem ko sem si ogledovala razstavljenega dela, sem dobila občutek, da želi umetnik na nek način prikazati zmedenost

današnjega časa. Vse se dogaja tako hitro in spremembe so tako nenadne, da se včasih sploh ne zavedamo, kdaj so nastopile. Morda je želel umetnik le preprosto izraziti svoje želje, upe, strahove... Le kdo ve, kaj natančno se mu je podilo po mislih med ustvarjanjem? Najboljše pri abstraktnih delih je zame namreč to, da si lahko pomen določenega dela posameznik predstavlja tako, kot sam želi. Tako lahko nekdo v določeni sliki vidi zmaja, drugi pa princesko. Možnosti so neskončne.

Nekatere slike so mi bile všeč bolj, druge manj. Morda zato, ker so mi nekatere dopuščale, da razširim krila svoji domišljiji bolj kot druge.

Sanja Metličar

GIMNAZIJCİ V MÜNCHNU

VIA FIRENZE

Strokovna ekskurzija v München je na Gimnaziji Ptuj že tradicionalna. Tudi dijaki letošnje generacije drugih letnikov smo se je udeležili.

V četrtek, 18. oktobra, smo se v zgodnjih jutranjih urah zbrali pred šolo in se skupaj s spremljevalci, prof. Slavico Bratuša, prof. Janezom Bezjakom in go. Darjo Habjanič odpravili proti bavarski prestolnici - Münchnu. Pot do tja je bila dolga, vsi smo bili še utrujeni in zaspani. Za popestritev sta poskrbela prof. Bratuševa, ki nam je pripovedovala o zanimivostih Münchna, in prof. Bezjak s svojimi vmesnimi pripombami. Da pa bi prijetno združili s koristnim, sta nam razdelila tudi delovne liste, s katerimi smo raziskovali različna področja tehničnega muzeja. V njem smo se zadržali približno 6 ur, tako da si je vsak lahko ogledal, kar ga je zanimalo. Ker smo bili vsi že pošteno izčrpani, smo se odpravili do mladinskega hotela, ki je bil ta dva dni naš drugi dom. Namestili smo se v sobe in že je bila večerja. Takoj po njej smo se odpravili proti parku Olimpia, kjer smo se povzpeli na 285m visok stolp in si od tam ogledali nočni München. Pogled nanj je bil res čudovit, saj se je pred nami razprostiralo velikansko mesto z milijoni luči. Od tega romantičnega pogleda smo se, zlasti dekleta, težko ločila. Naš zadnji postanek ta dan je bil ogled starega mestnega jedra. Prosto smo se sprehodili po eni od ulic, kjer smo naleteli na uličnega igralca, ki je priredil svoj šov. Ugotovili smo, da so tukaj ljudje dosti bolj odprti kot pri nas; morda pa na to vpliva tudi veliko število tujcev, ki smo jih srečali. Ura je bila 23, zato smo se odpeljali v hotel. Malo smo se uredili, nato pa odpravili v disko. Fantje so bili bolj sramežljivi, zato pa so se opogumila nekatera dekleta in zaplesala. Na žalost se je disko ob 1. uri zjutraj zaprl in morali smo se odpraviti v sobe. "Nič ne de," smo si rekli in si pripravili svojo "žurko", ki je trajala do ranega jutra. Kaj se je dogajalo, pa naj ostane skrivnost.

Drugo jutro smo se takoj po zajtrku odpravili do muzeja BMW, ki pa je bil zaradi priprave neke razstave zaprt. Napočil je čas, ki smo ga vsi nestrpno pričakovali. Sledile so dolge 4 ure prostega časa. Dekleta smo se seveda takoj pognale v trgovine, kar pa je bilo očitno ob prihodu na avtobus, saj smo bile bogatejše za kar nekaj nakupovalnih vrečk. Izčrpani od nakupovanja smo si z veseljem ogledali še botanični vrt, ki je zasajen z mnogimi rastlinami, posebnost med njimi so mesojede. Sledila je še zadnja postaja v Münchnu, in sicer letalski muzej.

Ekskurzija je bila čudovita, zato smo se vsi težko poslovili od bavarske prestolnice.

Pri predmetu zgodovina umetnosti smo v okviru projekta Italija - renesančna kultura organizirali ekskurzijo v Firence.

V petek, 19. aprila, smo se kljub zgodnji uri veselili našega odhoda. Pred nami je bila dolga pot v Mantovo, kraj našega prvega postanka. Ravno ko so sošolci začeli s poukom, smo prispeli tja. Mesto je bilo še zaspano in se je le počasi prebujalo. Ogledali smo si cerkev sv. Andreja in palačo Ducale družine Gonzaga, nato pa smo se vrnili na avtobus in nadaljevali naše raziskovanje Italije.

Na avtobusu smo začeli z branjem referatov, ki smo jih dijaki sami pripravili, in tako izvedeli vse, kar smo želeli vedeti o Italiji, njeni zgodovini in kulturi. To se je nadaljevalo vse do našega naslednjega postanka - Pise. Tam smo se odpravili do Polja čudes, kjer nas je najprej prevzel še vedno poševni stolp. Občudovali smo tudi katedralo Santa Maria Assunta, baptisterij in pokopališče Campo Santo. V baptisteriju smo se povzpeli na kupolo, kjer se je nekaterim ob pogledu v globino kar zvrtilo. Preživeli smo tudi to in se po obveznem nakupu spominkov odpeljali proti našemu končnemu cilju - mestu Teme Montecatini, kjer smo prenočili. Hotel nas je prijetno presenetil, predvsem s svojim osebjem.

Naslednje jutro smo se s skromnim zajtrkom v želodcu odpravili v Firence. Najprej smo si želeli ogledati galerijo Uffizi, vendar smo naleteli na pričakovano vrsto. Med čakanjem so nas zabavali ulični umetniki z risanjem in igranjem ter zanimivi osebk pred nami v vrsti. Končno smo po dolgem čakanju vstopili v Uffizi. Tam smo videli dela Botticellija, Da Vincija, Raffaela, El Greca in mnogih drugih. Sledil je sprehod po mestu, med katerim nas je ujel dež. Po naliwu smo si ogledali katedralo Santa Maria del Fiore, most Ponte Vecchio, Baptisterij in Piazza della Signoria. Utrueni in premočeni smo se odpeljali še na razgledno točko Piazzale Michelangelo in se nato vrnili v hotel.

Naše zadnje jutro v Italiji je minilo v mrzličnih pripravah na odhod. Še enkrat smo se vrnili v Firence, kjer smo si v galeriji Accademia ogledali Michelangelov kip Davida. Katedrala je bila na žalost zaprta, lahko pa smo si ogledali medičejske kapele.

Ob koncu je sledilo še zapravljanje, saj smo v Firencah naleteli na tedne umetnosti, kar nam je pri vstopnicah prihranilo veliko denarja. Nakupovanje je nekatere tako zapeljalo, da so pozabili priti na dogovorjeno mesto. Počakali smo jih (kajti bilo bi nepravilno pustiti nekoga v tako čudovitem mestu, medtem ko bi se ostali morali vrniti) in se končno odpravili proti domu. Pot je bila spet dolga, a nam jo je popestril italijanski film. V poznih večernih urah smo se vrnili na deževen Ptuj.

Iz Firenc smo odnesli prijetne vtise in tudi nekaj znanja. Na Firence nam bo ostal lep spomin, veselimo pa se že naše naslednje ekskurzije.

Meli Bumbakovič

Ina Lejko in Urška Kolar

ŠOLSKA TEKMOVANJA

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Vsaka mavrica je drugačna in neskončnost vsake smeri je zmeraj blizu je bila razpisana tema tekmovanja za Cankarjevo priznanje v preteklem šolskem letu. Šolskega tekmovanja se je udeležilo 78 dijakov, in sicer 50 na 3. stopnji in 28 na 4. stopnji. V 1. in 2. letniku so s pomočjo svojih mentoric slavistk poglobljeno spoznavali potopisno besedilo Toma Križnarja Nuba, čisti ljudje, dijaki 3. in 4. letnikov pa so doživljali in razčlenjevali zgodbe Evalda Flisarja v delu Popotnik v kraljestvu senc. Veselili sta nas množičnost tekmovalcev in spoznanje, da znajo dijaki poglobljeno brati, doživljati, izražati svoja občutja, predstave, vrednotiti in poustvarjati. To kažejo tudi njihovi rezultati.

Tekmovalci, ki so na šolskem tekmovanju dosegli 75 točk, so osvojili bronasto Cankarjevo priznanje, in takšnih je bilo na 3. stopnji 21, na 4. stopnji pa 26. Dijakinje, ki so zasedle prvih pet mest na 3. stopnji, so bile Urška Kolar, Polona Lamut, Karmen Bukvič, Vanja Butolen in Barbara Petek, na 4. stopnji pa so bili najboljši Uroš Trstenjak, Aljoša Harlamov, Ana Dobaja, Eva Milošič in Adela Vaupotič.

Vsi ti so se udeležili vseslovenskega tekmovanja, kjer so se potegovali za srebrno in zlato priznanje ter dosegli odlične rezultate. Na 4. stopnji ste bila "zlata" Aljoša Harlamov in Uroš Trstenjak in na 3. stopnji Polona Lamut, "srebrne" pa so bile Eva Milošič na 4. stopnji, Karmen Bukvič in Barbara Petek pa na 3. stopnji.

TEKMOVANJE V ANGLEŠČINI

6. marca smo na ptujski gimnaziji gostili 90 dijakov iz mariborske regije. Pomerili so se na regijskem tekmovanju v znanju angleškega jezika. S preselitvijo v nove prostore smo ptujski gimnazijci letos prvič dobili možnost organizacije regijskega tekmovanja na Ptuj. Ptujčani smo se na dosedanjih tekmovanjih vedno odlično uvrstili, v sam državni vrh, zato smo si zmeraj želeli, da bi lahko kdaj gostili dijake na svoji šoli.

Letos so tekmovali dijaki iz 18 srednjih šol iz Maribora, Ruš, Ormoža in Ptuja. V skupini, kjer so tekmovali v znanju angleščine kot I. tujega jezika, je tekmovalo 68 dijakov. Na državno tekmovanje, ki je bilo 6. aprila v Ljubljani, se jih je uvrstilo 16, od tega tudi trije ptujski dijaki: Eva Fras, Marko Ferme in Tine Ačimovič.

V skupini, kjer so tekmovali v znanju angleščine kot II. tujega jezika, je tekmovalo 21 dijakov. Na državo tekmovanje se jih je uvrstilo kar 14. Med njimi tudi štiri ptujske dijakinje: Andreja Kaisersberger, Maja Metličar, Adela Vaupotič in Daniela Kolednik. Mentorice dijakov so bile Alenka Ketiš, Klavdija Podhostnik in Brigita Vertič-Kumer.

MATEMATIČNO TEKMOVANJE

Tudi v šolskem letu 2001/2002 smo na Gimnaziji Ptuj organizirali šolsko ter izbirno tekmovanje iz matematike. Šolsko tekmovanje, tako imenovani Evropski matematični kenguru, je bilo v mesecu marcu. To tekmovanje imajo dijaki zelo radi, na kar kaže tudi veliko število tekmovalcev ter s tem tudi dobitnikov bronastih priznanj, ki jih je bilo kar 34. Aprila se je odvijalo izbirno tekmovanje iz matematike. Tudi na tem tekmovanju so se naši dijaki dobro odrezali, saj jih je 13 osvojilo srebrno priznanje (Jernej Španinger, Miroslav Čurič, Simona Medved, Lino Ban, Nina Hebar, Matej Rus, Marko Ferme, Aleš Zorec, Nejc Barovič, Mateja Horvat, Renato Korošec, Tomaž Toplak, Mojca Neudauer), Marko Ferme pa se je uvrstil na državno tekmovanje, kjer je našo šolo dobro zastopal.

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA
BIOLOGIJE, Marec 2002

Aleksander Koren – bronasto priznanje

TEKMOVANJE SREDNJEŠOLCEV ZA
PREGLOVE PLAKETE
Tekmovanje iz znanja kemije

1.letnik: Andreja Emeršič – srebrno priznanje

2.letnik: Tomaž Šmigoc – srebrno priznanje

Mentor: mag. Jovanka Rosič, prof.

3.letnik: Leon Bedrač – srebrno priznanje

Mentor: Peter Luknjar, prof.

PRESUNLJIVI SVET KEMIJE

Za raziskovalno nalogo OGLJIKOV DIOKSID V ŠOLSKIH UČILNICAH so dijakinje Nataša Beranič, Brigita Ferčec in Saša Kranjc dobile zlato priznanje na regijskem tekmovanju mladih raziskovalcev. Njihov mentor je bil mag. Boris Zmazek.

Ko nas je prof. Boris Zmazek lansko leto po eni izmed končanih šolskih ur kemije povabil k raziskovalni nalogi, smo bile prijetno presenečene. Vzdušje se je ohladilo, ko smo izvedele, kakšna bi naj bila tema: koncentracija ogljikovega dioksida v šolskih učilnicah. Vsaka pri sebi je verjetno pričakovala veliko zabavnega

laboratorijskega eksperimentiranja, ko pa smo začele raziskovati in ugotovile, da se v bistvu ubadamo z aktualnim vprašanjem, je vse skupaj postalo privlačno in zanimivo.

Z nalogo smo hoteli opozoriti na pomen prezračevanja učilnic za bolj zbrano in kvalitetno delo. Raziskovanja smo se najprej lotile s teoretičnega vidika in ugotovile, da lahko povečana koncentracija ogljikovega dioksida v prostoru zmanjša delovno zmogljivost in motivacijo. Postanemo lahko utrujeni, zaspani in v skrajnem primeru paranoični. Tako nas je eksperimentalni del še bolj pritegnil, saj nas je zanimalo, ali se to kot pereč problem pojavlja tudi v naši šoli.

V nalogi smo se omejile predvsem na spremljanje koncentracije ogljikovega dioksida v šoli v zimskem času, ko se zaradi kurilne sezone manj zrači. Zanimali so nas načini dovolj učinkovitega zračenja. V ta namen smo v kemijski učilnici med poukom merili koncentracijo ogljikovega dioksida s senzorjem ogljikovega dioksida. V vsakem odmoru smo učilnico prezračili na različne načine: s preprihom pri odprtih oz. priprtih oknih in brez prepira pri odprtih oknih oz. vratih. Ugotovili smo, da uporabljeni načini zračenja ne zadoščajo za popolno izmenjavo izrabiljenega zraka s svežim, če ne zračimo ustrezno ter da se lahko tekom šolskega dne koncentracija ogljikovega dioksida dvigne krepko preko 9000 ppm (ppm = parts per million ali en milijonti del volumna), kar pa je že mejna vrednost, ki lahko negativno vpliva na motivacijo in učne sposobnosti. Po pričakovanju smo najučinkoviteje znižali koncentracijo ogljikovega dioksida v razredu z na stežaj odprtimi okni in vrati, pri tem se temperatura zraka v razredu ni bistveno znižala in so tako toplotne izgube minimalne, z znižano koncentracijo ogljikovega dioksida pa smo s tem veliko prispevali k našemu ustvarjalnemu delu.

Ugotovitve smo zapisale, jih oblikovale v raziskovalno nalogo in se prijavile na deseto regijsko srečanje mladih raziskovalcev, srednješolcev spodnjega Podravja in Prekije, ki je v petek, 19. aprila, 2002 potekalo v prostorih Šolskega centra Ptuj. Po uspešnem zagovoru smo bile nagrajene z zlatim priznanjem. Zelo nas je presenetilo, da smo v lanskem letu edine ustvarile raziskovalno nalogo, čeprav bi lahko naši učenci dosegli vidne rezultate na mnogih področjih. V letošnjem letu bomo s to nalogo zastopale ptujsko gimnazijo na državnem tekmovanju s področja kemije, kjer znova upamo na uspeh.

Ob koncu apeliramo na vse dijake in profesorje, da poskrbijo, da bodo učilnice med odmori dobro prezračene.

Nataša Beranič, Brigita Ferčec in Saša Krajnc

REGIJSKO TEKMOVANJE V ZNANJU GEOGRAFIJE

Letos smo se trije nadebudni geografi 3. letnika udeležili regijskega tekmovanja v znanju geografije, ki je potekalo 26. septembra na Gimnaziji Lava v Celju. Našo šolo smo uspešno zastopali dijaki 3. letnika: Marko Čulibrk, Matjaž Vrtič in Lino Ban. Priprave na tekmovanje so potekale na terenu, kjer smo s pridom uporabili tudi teoretično znanje geografije. Tekmovanje je bilo namreč sestavljeno iz dveh delov. Najprej kratek teoretični test, katerega tema so bile slovenske gore, saj je letos mednarodno leto gora. V drugem delu pa smo na terenu odkrivali naše zmožnosti bolj ali manj logičnega sklepanja, podkrepjenega z znanjem geografije. Usodnega dneva, 26. septembra, se nismo udeležili pouka, saj smo se morali posvetiti tekmovanju. Profesor Igor Šeruga nas je med vožnjo v Celje opozoril na najpogostejše napake, ki so jih delali tekmovalci v prejšnjih letih. V Celju smo izkoristili zgodnji prihod in si z mentorjem ogledali osnovne geografske značilnosti verjetne trase tekmovanja. Sledila je naporna preizkušnja.

Najprej smo pisali test in kot ekipa prikazali kar veliko znanja, saj so nam lahko sledili, po mnenju organizatorjev, le favoriti, dijaki I. gimnazije Maribor. Dosegli smo namreč enako število točk kot oni. Sledilo je tekmovanje na terenu, kjer smo morali v omejenem času prehoditi določeno traso po mestu in sproti odgovarjati na zastavljene naloge. Prav ta del je odločil. Ob pravočasnem prihodu v cilj smo dosegli enako število točk kot največji konkurenti, ki so kljub športnemu videzu izgubili pomembne točke zaradi prepoznega prihoda.

Osvojili smo prvo mesto med 16 ekipami in dokazali, da iz naše gimnazije prihajajo brihtne glave. S prvim mestom smo si zagotovili sodelovanje na državnem tekmovanju, ki bo spomladi naslednje leto.

Po tekmovanju smo skupaj z gimnazijci iz Maribora prijateljsko proslavili dosežek ob pijači. Nato smo se utrujeni odpeljali proti Ptuj. Zahvaljujemo se našemu mentorju Igorju Šerugi, ki je veliko prispeval k našemu uspehu.

Lino Ban

ŠPORTNA TEKMOVANJA

Kot vsaka druga stvar, ima tudi športna vzgoja svoj vrhunec. Le-ta je v tekmovanjih.

Šolska športna tekmovanja so več kot samo tekmovanja. Predstavljajo športni dogodek, v katerem so udeleženi igralci, navijači, sodniki, trenerji in seveda tekmovalci. Obenem so vidna učna ura za vse, ki bodo po končanem šolanju ostali v športu ali športnih društvih. So priložnost za posameznika, ki v športu najde samopotrditev. Seveda si želi biti vsak, ki tekmuje, čim uspešnejši, a uspešnost mora biti povezana z vrednotami mladih.

To je zdravo preživljanje prostega časa, prijateljstvo, fair play, skupno doživljanje uspehov in porazov, kulturno proslavljanje nastopov in stisk roke boljšemu od sebe.

Športni pedagogi naše gimnazije se tega zavedamo, zato pripravljamo ekipe in posameznike in jih vzpodbujamo, da se udeležijo čim več tekmovanj v čim večjem številu.

Tekmovanja potekajo čez vso šolsko leto, prav tako tudi priprava športnikov. Poseben poudarek pri pripravi ekipe in posameznikov pa posvetimo tik pred tekmovanjem.

ATLETIKA

V šolskem letu 2001/2002 smo bili na atletskih tekmovanjih izjemno uspešni. Po zmagi na občinskem krosu smo se udeležili državnega prvenstva v krosu in osvojili ekipno 4. mesto v državi. David Hameršak in Maks Laura sta osvojila ekipno 3. mesto v kategoriji mlajših mladincev. Najboljši rezultat pa je dosegla Mojca Mohorič, saj je med posameznicami osvojila odlično 2. mesto v državi. Uspeh so zaokrožili naši gimnazijci in gimnazijke v mesecu oktobru, ko so se z obema ekipama uvrstili v finale ekipnega državnega prvenstva v atletiki za srednje šole. Pri dijakih si je z odličnim finišem v teku na 1000 m David Hameršak pritekel 2. mesto, pri dijakinjah pa je Katja Kelenc v suvanju krogle osvojila 3. mesto.

David Hameršak, Maks Laura – ekipno 3. mesto na državnem prvenstvu.

Mojca Mohorič – 2. mesto na državnem prvenstvu v krosu

Mentorica: Tatjana Solina

KOŠARKA

V šolskem letu 2001/2002 smo se po prepričljivi zmagi na občinskem prvenstvu uvrstili na področno prvenstvo, kjer smo premagali vrstnike iz Slovenske Bistrice. V četrtfinalu smo po enakovrednih tekmah zasedli 3. mesto. Tudi v tem šolskem letu je ekipa dijakov tekmovala v ŠKL in se po ligaškem sistemu pomerila s šolskim centrom Velenje, gimnazijo Ravne, gimnazijo Ljutomer in SKMKŠ iz Maribora.

Mentor: Igor Solina

JUDO

V soboto, 16. novembra je na Jesenicah potekalo državno prvenstvo srednjih šol v judu. Nastopilo je več kot 150 judoistk in judoistov iz vse Slovenije, vključno z nosilci medalj iz največjih evropskih in svetovnih tekmovanj.

Barve ptujske gimnazije je pod mentorstvom prof. Igorja Soline zastopalo kar 9 judoistk in judoistov. Odlične borbe naših predstavnikov je okronal Daniel Rus, dijak 3.š oddelka, ki je v kategoriji do 66 kg osvojil naslov državnega prvaka. Mesta na stopničkih sta z osvojitvijo bronaste medalje zasedli še Janja Karo in Martina Hrga. V konkurenci deklet so ptujske judoistke, skupaj z ekipo iz lendavske gimnazije, zasedle ekipno tretje mesti za ekipo iz Gimnazije Šiška in Ekonomske šole Ptuj. Peto mesto je osvojila Klavdija Ljubec, sedmi mesti pa Ervin Vinko in Mitja Horvat.

Ekipa ptujske gimnazije: Janja Karo, Klavdija Ljubec, Martina Hrga, Brina Solina, Mitja Horvat, Ervin Vinko, Joži Šimenko, Daniel Rus, Luka Gajšek in mentor prof. Igor Solina

Mentor: Igor Solina

NOGOMET

Ekipa ptujske Gimnazije se je v preteklem šolskem letu udeležila občinskega prvenstva v malem nogometu. Z dobro igro je zasluženno osvojila prvo mesto. V finalu je premagala dvakratne republiške prvake, Srednjo ekonomsko šolo, z rezultatom 2:1 in se uvrstila v nadaljnje tekmovalje.

Na področnem tekmovalju so se nogometaši ptujske Gimnazije pomerili z vrstniki ormoške Gimnazije in izgubili z rezultatom 3:0 ter tako izpadli iz nadaljnega tekmovalja.

ROKOMET

Rokometna ekipa dijakov se je v preteklem šolskem letu udeležila občinskega prvenstva, kjer ji je kljub dobri igri v finalu zmanjkalo malo sreče, da bi se uvrstila v nadaljnje tekmovalje.

Mentor: Tomaž Zemljič, prof.

ROKOMET

V rokometu so tekmovali tudi dijakinje. Dijakinje so na občinskem tekmovalju zasedle prvo mesto in se uvrstile v nadaljnje tekmovalje. Področno tekmovalje je potekalo v Ormožu, kjer so naše dijakinje gladko premagale ormoško ekipo deklet. Četrtofinale so odigrale v Murski soboti z ekipama Srednje ekonomske šole Maribor, Škofijsko gimnazijo A.M. Slomška in Gimnazijo Murska Sobota. Tudi tu so se izkazale kot najboljše. Polfinalni turnir smo organizirali v Gorišnici, kjer so se srečale z dijakinjami Šolskega centra Velenje, I. gimnazije iz Celja in Gimnazijo Murska Sobota. Na nadaljnje tekmovalje se niso uvrstile.

Mentorica: Suzana Maltar, prof.

STRELJANJE

Ekipa ptujske Gimnazije se je v šolskem letu 2001/2002 udeležila področnega prvenstva v Mariboru. Ekipo deklet so zastopale Staša Benko, Saša Cafuta in Suzana Jaušovec, v fantovski ekipi so tekmovali Simon Fras, Simeon Gönc in Molnar Sebastijan. Obe ekipi sta se uvrstili na sredino razpredelnice in se tako nista uspeli uvrstiti na državno prvenstvo.

Mentor: Lovro Beranič, prof.

ODBOJKA

Ekipa dijakov ptujske Gimnazije je v šolskem letu 2001/2002 na občinskem prvenstvu v odbojki osvojila 2. mesto.

Ekipa dijakinj:

1. mesto – ekipa dijakinj na občinskem prvenstvu
1. mesto – ekipa dijakinj na področnem prvenstvu
- 3., 4. mesto – ekipa dijakinj v četrtfinalu državnega prvenstva v Mariboru

Mentor: Gorazd Ojsteršek, prof.

ALDO-INO ILEŠIČ 13. NA SVETOVNEM PRVENSTVU

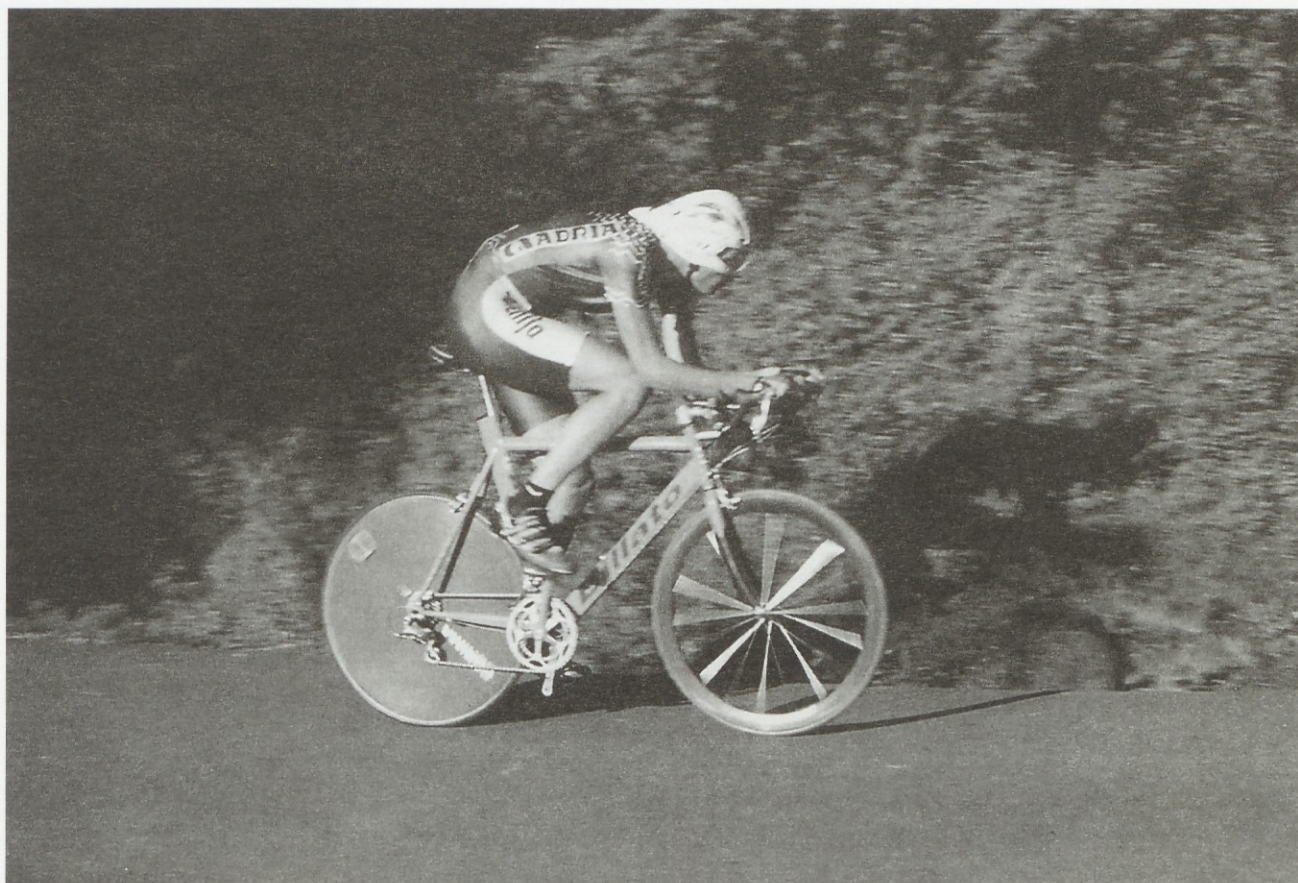
(rezultat, na katerega je najbolj ponosen)

Drugi njegovi največji dosežki v pretekli sezoni!

- 3.mesto – kronometer, državno prvenstvo
- petkratni državni prvak na pisti: 200m, 1000m, 3000m, 4000m; ekipno – olimpijski šprint (Velodrom, Novo mesto)
- 2.mesto – svetovni pokal (Lunigiana, Italija)
- 3.mesto – svetovni pokal (Vertova, Italija)
- 1.mesto – državni pokal (Maribor)
- dirka po Štajerski – 1.etapa, 1.mesto; 2.etapa, 3.mesto
- 1.mesto – mednarodna dirka (Celovec, Avstrija)
- 1.mesto – mednarodna dirka (Pazin, Hrvaška)

Njegovi načrti za prihodnost:

Študirati namerava kriminalistiko, nikakor pa ne misli prenehati s kolesarstvom.

www.gimptuj.net

podatki o šoli dijaki in profesorji dejavnosti matura knjižnica

.. novice .. ankete .. urniki .. e-pošta ..

Uredila in lektorirala: Marijana Jeromel, prof.
Računalniško oblikovanje: Gašper Vidovič, Miha Senčar
Oblikovanje naslovne strani: Mihela Medved

Domoznanski oddelek

371

PREBLISKI

2002/2003

KNJIZNICA IVANA POTROGA PTUJ

373.5(497.4 Ptuj)

6005142,1

COBISS o